

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

ERINDRINGER

VEDKOMMENDE

SLÆGTERNE BEYER OG HØST,

TILLIGEMED NOGLE STAMTAVLER

OVER

FAMILIERNE BEYER, HØST, GRÜNER &c.

TRYKTE SOM MANUSCRIPT FOR DISSE FAMILIER.

SAMLEDE

AF

SILLE BEYER.

UDGIVNE EFTER HENDES DØD.

KJØBENHAVN.

BIANCO LUNOS BOGTRYKKERI VED F. S. MUHLE.

1862.

Ligesom det for ethvert Folk er kiært og vigtigt at kiende sit Lands Fortid, saaledes er der visseligen hos Mange et Ønske om at erfare Noget om deres nærmeste Slægt, deres Forfædre og deres Skiebner. Dette har altid været høist tiltrækkende for mig; min kiære Fader, Andreas Frederik Beyer, havde derfor overgivet mig de Familiepapirer, som han havde modtaget af sin Fader, ligesom baade han og min kiære Moder, Elise Beyer, født Høst, jævnligt havde meddeelt os Børn mundtlige Efterretninger om vor Slægt. Ofte have vi efter Forældrenes Død omtalt disse kiære Minder, og flere Gange er jeg bleven opfordret til at samle de skriftlige og mundtlige Beretninger og at lade dem trykke som Manuscript for vore talrige Slægtninge. Ifølge denne Opfordring havde jeg afskrevet og optegnet en heel Deel og udsatte kun altfor længe at udgive det — en voldsom Ildebrand fortærede den anden Juni 1857 vor elskede Barndomsbolig, vort Frederiksgaard, dette Mindernes dyrebare Hiem! Intet Blad, ingen Lap Papir, som var mit eller i mit Værge, blev tilbage. Paa en Vandring til Kiøbenhavn om Morgenen Kl. 7, vendte jeg mig som sædvanligt tilbage og saae med Kiærlighed og Glæde til mit idylliske Hiem, belyst af Morgensolen, omslynget og omgivet af blomstrende Buske og Træer — og et Par Timer efter erfarede jeg, at Gaarden med alle vore rørlige Eiendele, alle Erindringsgjenstande, alle Arvestykker, Alt, hvad der var sparet af Tidens Tand fra gammel Tid i et Huus, der blev grundet for meer end 61 Aar siden, og Meget, som Aar efter Aar ved Huusfid og Sparsommelighed var samlet — Alt, paa Familieportraiterne og nogle ganske faa Gienstande nær, var nu kun Gruus óg Aske!

For sildigt indsaae jeg, at min sædvanlige Ængstelighed og Betænkelighed ved at udgive Noget i Trykken, her havde berøvet min Slægt de saa tidt forlangte Familieberetninger. For at bøde lidt paa min Feil vil jeg nu optegne, hvad jeg kan — deels efter Hukommelsen, deels efter Afskrifter af Slægtregistre, som jeg havde meddeelt Andre — og hvad der staaer klart for min Tanke, vil jeg samle og udgive. Enhver, der kjender mig, veed, at Sandheden er mig kiær, og den haaber jeg ogsaa i disse Blade at blive tro.

„I Herrens Navn!” (Med denne fromme Overskrift begyndte min Bedstefaders Optegnelser)
„Anno 1707 den 30te November blev jeg født til denne syndige Verden paa Nørre-Hedegaard i
„Thye, og jeg takker Gud for skikkelige og gudfrygtige Forældre. Min Fader var Valentin

„Hermansen Beyer, Herredsfoged i Hassing- og Refs-Herreder. Til hans Ære veed jeg, at „aldrig een af hans Domme blev underkiendt ved Landsting. Han var en Søn af Herman Beyer, „Præst paa Møen. I 1694 ægtede min Fader Ide Sophie Grove, Datter af Artillerie-Oberst „Andreas Grove, der har anlagt Frederikssteens Fæstning i Norge, hvor han var Commandant. „Han havde i sin Ungdom tient fremmede Potentater, hvilket hans Afsked paa Pergament fra Printz „Rupert bevidner. Hans Broder var Fyrs-Forvalter over alle Danmarks Strømme; efter ham blev „jeg i Daaben kaldet Peder Grove, og var den Yngste af syv Sødskende.”

Omtrent saaledes var Begyndelsen; det Hele skrevet med den Orthographie, som dengang var brugelig, og med en tydelig og kraftig Haand. Peder Grove Beyer fortæller dernæst, naar han blev sat i Viborg-Latinskole, og at den første Rector vilde prygle Latinen ind i ham, hvorudover han tabte aldeles Lyst dertil, men da Rector Schiwe kom, som tog det paa en anden Maade, vaagnede atter hans Iver og Flid. Faa Aar efter døde hans Fader „hvilket var en haard „Skiebne for mig; dog Gud hialp mig!” tilføier han, og disse fromme Ord gientager han ofte i sine Erindringer. Det er, som om denne Erfaring har været hans Valgsprog og hans Trøst paa hans Vandring giennem Livet. Hans Moder flyttede „af Kiærlighed til ham” til Viborg, for at han kunde være hos hende. Det sidste Aar, han var i Mesterlectien, blev han ansat som Sognedegn ved Asmildkloster, og kørte da om Søndagen med Præsten dertil. Ogsaa maatte han undertiden prædike der, naar Præsten forlangte det. For denne Tieneste, som han beholdt saa længe, han gik i Skolen, fik han 30 Rdlr. aarligt. „Han var baade den Første og den Sidste, som blev ansat i „dette Embede paa denne Maade.” Der blev ham tilbudet at blive „Sæde-Degn”, men det vilde han ikke, da han foretrak at vedblive sine Studeringer. Ikke nok kunde han takke Gnd, der saa godt veiledede ham dertil, og dobbelt maatte han paaskiønne dette, da han siden saae, hvorledes det gik hans nærmeste Klassekammerater. Den ene af dem blev en „liderlig Skomagerdreng”, en anden saae han „staae paa Vagt som Holmens Matros”, og en tredie „lod sig hverve og kom til Rytterne”. — Endelig oprændt Tiden, da han skulde til Universitetet. Paa Reisen besøgte han først sin Broder Christopher, der var Præst i Mygind ved Randers, og tog derefter bort med Skibsleilighed. I fem Dage var han underveis, i Storm og Uveir, dog „Gud hialp ham”, og han kom lykkelig og vel til Kiøbenhavn. „I denne store og mærkelige Stad” havde han ondt ved at faae „Logemente, da det var Aaret efter den store Ildebrand”. Først tog han ind i „den hvide Elephant”, men fik derefter et lille Kammer i Antoniistræde, øverst oppe, og uden Kakkelovn. „Det var en kold Vinter,” siger han, „men jeg takker Gud, at han har givet mig Brende nok i min Alderdom”. Efterat være bleven optagen blandt de akademiske Borgere med bedste Charakter, blev der tilbudt ham adskillige gode „Conditioner” paa Landet, men han foretrak at blive i Staden for at studere videre, skjøndt det faldt ham vanskeligt nok at erhverve Livets Ophold der. Dog „Gud hialp ham,” han blev af en skikkelig Skomager antaget til Lærer for hans Søn, og skulde derfor have fri Kost; „som er en dyr Post i Kiøbenhavn;” — siden kom han paa Regentsen, men fik det første Aar ingen „Lig-Penge, saaledes som Alt endnu var i Uorden efter Ildebranden”. Med hans Studeringer gik det godt, efter vel erholdt anden Examen tog han Baccalaurii-Graden, og har ogsaa undertiden været Respondens „ved Disputatzer”, dog saasom han „anseer dette kun „for Børneværk, melder han intet videre derom”. Med stor Glæde omtaler han Professor Wøldikes Forelæsninger, og skjøndt han dengang havde læst saa megen Theologie, at han af Alle ansaaes

„at kunne gaae op til Attestatz, naar han vilde, saa gik han dog aldrig fra Wøldikes Forelæsninger, „uden at erkiende, han havde hørt noget Artigt og Nyttigt”. Efter at have erholdt Laudabilis ved Embeds-Examen, hvilket dengang ikke var saa ganske hyppigt, blev han af Alle „behandlet som et ganske andet Menneske end før”. Engang, da han sad i Auditoriet for at høre paa en Doctor-disputats, vinkede Justitsraad Gram (der havde været hans Privat-Præceptor) ad ham, og spurgte, om han vilde være Lærer for Kammerherre Scheel-Plessens eneste Søn, og skulde han da være med dem om Sommeren paa Næsbyholm og om Vinteren i Kiøbenhavn. Dette paatog han sig, og var hos Kammerherren i adskillige Aar, indtil denne blev udnævnt til Gesandt i Frankerige, hvorhen han reiste med sin Familie; men gav dog først Beyer Løfte om et Præstekald paa hans Godser, saasnart noget blev ledigt. Endnu førend han forlod Kammerherren, paatog han sig, efter Justitsraad Grams Opfordring, at blive Lærer for Etatsraad Mahlings Søn, Frederik. I Mahlings Huus havde han det udmærket godt, og de vare ganske „som en Fader og Moder imod ham”. Der blev han forlovet med Jfr. Anne Margrethe Fog, som var Huusjomfru hos dem. Langfredag i 1738, mens han var til Alters i Trinitatis Kirke, døde Provst Aggerup, der var Præst til Glumsø og Bavelse Menigheder. Et Par Dage efter fik han at vide, at dette Kald var bestemt for ham. Han betroede det til sin Kiæreste, og denne igien til Fruen, som blev meget ilde tilmode derved. Saasnart hendes Mand kom hjem, sagde hun det til ham, der ikke optog det bedre. „Jeg „fortalte dem,” skriver Beyer, „at jeg aldeles ikke havde søgt dette Kald, og havde heller ingen „Vished om, at det var givet til mig. Etatsraaden kørte da lige hen til Cancelliet og forhørte sig. „Ved sin Hiemkomst bekræftede han, det var ganske rigtigt. Saa blev det ikke bedre med ham „end med Fruen; de talte ikke til mig hele Dagen. Alt dette var dog kun af Kiærlighed til mig, „fordi de nødigt vilde af med mig.*) I Juni 1738, lige 10 Aar efter at jeg som et faderløst og „fattigt ungt Menneske kom til Kiøbenhavn, drog jeg nu som Sognepræst ind i Glumsø Præstegaard. „Soli Deo gloria!”

Etatsraad Mahlings og Frues Yndest viste sig fremdeles for Beyer og hans Kiæreste. De gjorde deres Bryllup „meget honnet og smukt”, og vedblev at leve i venskabelig Forbindelse med dem. Deres ældste Søn blev ogsaa opkaldt efter Etatsraaden. Det var Seyer Mahling Beyer, den siden meget bekiendte Herredsprovst og Præst i Egitzløvmagle, der naaede en saa høi Alder, at han kun manglede to Maaneder i hundrede Aar. Senere mere om ham. Han var den Eneste, der levede af de fem Børn, der fødtes i dette Ægteskab. Ved den Sidstes Fødsel døde ogsaa Moderen.

Et Aarstid efter, „ved gode Venners Mellekomst,” trolovede Beyer sig med Anne Kirstine Clausen, en Steddatter af Capitain Baltzersen, der havde været Gouverneur i Vestindien. Hos denne stod Brylluppet i Kongens Lyngby, og vare da Etatsraad Mahlings og „mange andre fornemme Folk” Bryllupsgiester. I dette Ægteskab fødtes dem 16 Børn, af hvilke dog mange tidligt døde.

Peder Grove Beyer blev af Alle, der kunde erindre ham, omtalt som en hæderlig og samvittighedsfuld Herrens Tiener; han var en kiærlig og from Huusfader, holdt hver Aften Bøn med sine Folk og sin Familie, og veilede dem baade ved sin Vandel og sine Ord til Guds frygt og

*) Ved Ordinationen i vor Frue-Kirke tilfaldt det Beyer at prædike, og han blev saaledes den Første, som prædikede der, efterat Kirken var opbygget igien efter Ildebranden.

Sædelighed. Den Tid, han havde tilovers fra sine Kaldsforretninger, tilbragte han med Studeringer, skriftlige Arbejder, og havde tillige megen Kundskab i Mekanik, som han paa forskjellige Maader bragte i Anvendelse. Det første Skrift, han har udgivet, er „Evangelisternes Harmonie“; for hvilket han blev creeret til Magister Theologiæ. Endvidere har han skrevet: „Betragtninger over Fadervor“, og har anført at deraf blev solgt 1100 Exemplarer, hvilket paa den Tid vistnok ikke var ringe. „Ogsaa denne Bog,“ skriver han, „er bleven meget angrebet af Critici, men skulde man lade sig „afskrække af Skumlere, da blev vist aldrig nogen Bog udgivet.“ Om det førstnævnte Skrift anfører han, at han efter dets Udgivelse modtog smigrende Breve, ikke alene fra sin gamle Velynder Gram, men ogsaa fra Lüxdorph og flere.

I sildigere Aar arbejdede han paa en populair Astronomie, som dog nok neppe er bleven færdig. Hans yngste Søn, Andreas Frederik, blev født 25 Aar efter den ældste, Seyer Mahling, som omtrent paa den Tid blev Catechet ved Frue-Kirke i Kiøbenhavn.

Faderen, Peder Grove Beyer, var imidlertid bleven Provst i Thybjerg-Herred; han var ikke alene en velstuderet, men tillige en praktisk og meget nøiagtig Mand, hvilket kunde sees af mange efterladte Papirer, deels i Embedsanliggender, deels af Optegnelser, henhørende til hans Eiendele og Huusvæsen, der Alle bevise den strengeste Orden og Duelighed i Forretningssager.

I 35 Aar varede Ægteskabet med hans anden Kone, der efter alle hans Yttringer, ligesom efter Børnenes Udsagn, har været et lykkeligt, godt og christeligt Ægteskab. Den yngste Søn havde Faderen, uagtet sine mange Forretninger, selv underviist, indtil denne i sit 14de Aar kom i Slagelse-Latin-Skole. Efter Sønnens Død 1847 fandtes endnu en heel Deel Breve fra 1783 og 84, skrevne fra Faderen i Glumsø til Sønnen i Slagelse. De tyde alle paa den store Kiærlighed, han har baaret til denne Søn, hans Alderdoms Barn.

Da Provst Beyer blev Enkemand anden Gang, var han henimod 76 Aar gammel; alle hans Børn havde forladt Hiemmet; Døttrene vare gifte, de to ældste Sønner i Embedsstilling, den yngste var bleven Student og kommen til Kiøbenhavn, og saaledes endnu mere fiernet fra ham, end før. Den gamle, aandsfriske og kraftige Mand følte sig derfor tilbøielig til at søge en kiærlig Selskaberinde og Veninde for sine ældre Dage, og besluttede at gifte sig igien. Et Aar efter sin Kones Død friede han til en midaldrende Pige, Jfr. Agnete Henriksen, Datter af en ikke uformuende Præste-Enke, boende i Nestved, og fik hendes Ja. Hvor livfuld og munter den snart 77aarige Mand endnu kunde være, have vi seet af et Brev, skrevet med hans Haand, men i Svigermoderens Navn, for at indbyde den yngste Søn til Brylluppet. Udskriften var efter de Tidens Brug paa fransk: A Monsieur, Monsieur And. Fred. Beyer, étudiant à Copenhague. Indholdets Begyndelse var: „Da Gud haver indstiftet Ægteskabet og opvakt Kiærlighed i Høyærværdige Hr. Provst Beyers „og min Datters Hierter, saa vilde jeg herved indbyde Hr. Studiosus Beyer til, i Forening med „andre kiære Slægtninge og Venner, at overvære deres christelige Vielse, og derefter tage til Takke „med” o. s. v. o. s. v. Brevet var skrevet i Foraaret 1784. Brylluppet fandt Sted, og den gamle Mand erholdt, hvad han søgte, en kiærlig og god Veninde for sin Alderdom. Den yngste Søn, Studenten, der tilbragte en Deel af Sommeren hjemme i Præstegaarden, har altid omtalt hende som en hiertensgod Kone. Men desværre blev hun den gamle Mand berøvet efter et halvt Aars Ægteskab. Ved hendes Død følte den Gamle Hiemmet øde; Lysten og Kræfterne til hans mange Forretninger vilde ikke længer staae ham bi; han søgte om at resignere, og efterat have overgivet

Alt, Embedet vedkommende, i behørig Orden til sin Eftermand, flyttede han til Kiøbenhavn, og tog i Huset hos sin næstældste Søn, Hans Peter Beyer, der, efter at være bleven Student, havde følt mere Tilbøielighed til anden Virksomhed, end til at fortsætte Studeringerne, og havde senere faaet Embede i Vestindien, hvor han giftede sig. Et Par Aar i Forveien var han med Kone og Barn kommen hiem, havde sat sin erhvervede Formue i Sukkerraffinaderiet St. Thomas bag Børsen og beboede med sin Familie denne Gaard. I denne Søns, Kammeraad Beyers, Huus, havde Broderen, Andreas Frederik, ogsaa sit Opholdssted; saaledes henlevede den gamle Fader sine sidste Leveaar i dagligt Samliv med sine to Sønner; den ældste, som var bleven Præst i Bringstrup og Sigersted, besøgte ham jævnligt, ligesom ogsaa Døttrene, naar deres Huus og Leilighed tillod det. I Foraaret 1790, altsaa henved 83 Aar gammel, døde den gamle Familiefader. I Glumsø Kirke hænger hans Mindetavle mellem andre Præsters med følgende Indskrift:

Æreminde

Over den i Livet velærværdige og høilærde

Nu hos Gud salige

Magister

PEDER GROVE BEYER

Født i Thye i Jylland XXX Novbr. MDCCVII

Død i Kiøbenhavn den XI Febr. MDCCLXXX

Han var Provst

i Thybjerg Herred i XXXV Aar

og Sognepræst

For Glumsø og Bavelse i LIII Aar.

Var trende Gange gift.

I de to første Ægteskaber velsignede Gud ham med 21 Børn, hvoraf 7 overleve ham. De andre 14, samt hans trende Koner, ere før ham indgangne i Evigheden og ligge Alle her begravne.

Hans indlysende Exempel paa sand Guds frygt, Oprigtighed og virksom Iver i hans Kald, som især blev kien'dt af samme Menighed, maa opmuntre de Efterlevende til at følge hans værdige Spor.

I Foraaret 1835 gjorde jeg, i Følge med kiære Venner, en lille Reise i det sydlige Siælland. Første Pintsedags Morgen kom vi til Glumsø, beliggende omtrent i Siællands Midte i en smilende Egn. Den lille Indsø i Dalen, omgivet af Bakker med lysegrønne Skove, og Landsbyen med sin Kirke dannede et ægte siællandsk Landskab. Vi gik ind i Kirken, der til Pintsefesten var prydet med Gran og Mailøv, og her læste jeg Ordene paa min Farfaders Mindetavle . . . „af hans 21 Børn overlevede ham 7” . . . og den yngste at disse var min elskede Fader, som netop paa samme Tid (Dagen efter) for 70 Aar siden var kommen til Verden her, og var døbt i denne Kirke. For mig,

der altid har elsket alle gode Minder, blev Stedet for min Faders lykkelige Barndom og første Ungdom, om hvilket han saa ofte havde fortalt sine Børn, betragtet med den Ærbødighed og Interesse, som Enhver, der har en kiærlig og god Fader, maa føle ved en saadan Leilighed. Præstegaarden besøgte jeg ikke, den var ny opført efter en Ildebrand, og mig uvedkommende; jeg spurgte de Folk, der efterhaanden samledes, for at gaae i Kirke, om Ingen af dem erindrede den gamle Provst Beyer? — Nei — Ingen. Og i 48 Aar havde han levet og virket her, kun for lidt over et halvt Aarhundrede siden — og nu kun erindret ved Tavlen i Kirken! Tilsidst blev jeg dog henviist til en gammel Mand i Hospitalet, som var den Ældste i Sognet. „Jo, han havde vogtet Gæslinger i Præstegaarden, og kunde især godt erindre den yngste Søn, Andreas Frederik, der, som ganske lille, løb omkring ude hos ham. Af og til, naar han kom til Kiøbenhavn som Ældre, havde han besøgt ham, og altid faaet Caffe og Sukker hiem med til sin Kone. Saa gav jeg da ogsaa den gamle Mand lidt, og sagde ham, at jeg var Andreas Frederiks Datter. Ogsaa erindrede han, da Hans Peter var kommen hiem fra Vestindien og kom kiørende derud med den Sorte paa Bukken ved Siden af Kudsken. — Dette var Alt — kun Gaven af „Caffe og Sukker“ og „den Sorte paa Bukken“ havde fæstet sig i hans Hukommelse — saa hurtigt svinder Sporet af vor Vandring her paa Jorden!

Men iblandt kiærlige Efterkommere lever Mindet længere. Med barnlig Ærefrygt og Hengivenhed er den gamle Provst Beyer i Glumsø bleven erindret og omtalt af sine Børn til Børnebørnene; og hans gudfrygtige Sind, hans hæderlige Vandel og den virksomme Anvendelse af hans fortrinlige Evner og Kundskaber vil opfordre dem til Efterligning.*)

I friskere Minde og kiendt og erindret af mange Nulevende er hans ældste Søn, Seyer Mahling Beyer, der efter i 20 Aar at have været Præst i Bringstrup og Sigersted, blev forflyttet til Egitzlefmagle ved Skielskør. Han blev senere Herredsprovst; ved sit 50de Aars Embedsjubilæum, Ridder af Dannebrog; og ved sit 70de Aars Jubilæum Dannebrogsmænd. Som et Billed fra det forrige Aarhundrede staaer den lille Mand tydeligt for mig, med sin Studsparyk, sine lange Kioleskiøder, og Stokken, der ikke var meget mindre end Manden, med den store Sølvknap. Det var en mærkværdig Dag for os Børn, naar han besøgte os; sædvanligt een Gang om Aaret, naar han fra Landemodet i Roskilde tog ind til sine gifte Døttre i Kiøbenhavn**), og med nogle af dem og med saa mange af Børnebørnene, som Vognen kunde rumme, kiørte ud til sin yngste Broder paa Frederiksgaard. I dette Huus, hvor der ellers saa godt som aldrig blev røget Tobak, blev da nogle lange hvide Kridtpiber lagt frem, af hvilke „Farbroder Provst“ var vant at ryge. En vis Høitidelighed kom over os ved hans Ankomst. Han tiltalte os Alle med „Han og Hun“, kun til min Fader sagde han „Du“. Han kyssede Fader, Moder og os Alle, naar han kom og naar han tog bort; talte langsomt og med en vis Betænksomhed — ganske forskjelligt fra min Fader, der talte hurtigt, meget flydende og livfuldt. Den gamle Provst holdt ogsaa, som Folk fra den Periode, strengt paa Ceremonie og Etiquette; han forsømte aldrig

*) Ganske mærkeligt er det, at Peder Grove Beyer, der var født i November 1707, har en Sønesøn, der ligeledes er født i November, netop 100 Aar efter, i 1807; og denne Sønesøn er nu, ligesom Bedstefaderen var det, Sognepræst i Thybjerg Herred, kun en lille Mül fra Glumsø.

**) S. M. Beyer havde fem Døttre, som alle bleve gifte. „Pigebørnene skal paa Disken“, sagde han, „de skal ikke glemmes i Dragkisteskuffen“.

at bruge behørig Titulatur; men tiltalte ligefuldt med tredie Person i Enkelttallet: „Hans Excellence” og „Hendes Naade” ligesom ogsaa til Arveprinds Ferdinand med Gemalinde, der engang besøgte ham: „Hans kongelige Høihed” og „Hendes kongelige Høihed”. Paa hans Fødselsdag d. 11te August samledes hvert Aar en talrig Kreds fra Omegnen, sædvanligt henved hundrede Mennesker, Godseiere og Forpagtere, Provster, Præster og Skolelærere, Embedsmænd og Landmænd, der tilligemed hans Børn, Børnebørn og Børnebørns Børn tilbragte en munter Dag hos ham, og dandsede i hans Storstue, „saa den gamle Dragkiste dandsede med”, skrev han engang. — Dette vedblev til han var over Halvfemds, men den gamle Mand var dog først i den Alder at formaae til, at lægge sig lidt til Ro om Natten. Endnu i den Tid vilde han have fundet det meget usømmeligt, om han ikke havde fulgt sine Giester tilvogns, og der maatte altid kaldes paa ham, naar de vilde tage bort. Ved sit 50de Aars Jubilæum modtog han af sine Sognefolk og Flere et Guldbæger med Indskrift.

Af Kong Frederik den Siette sendtes ham til hans 70 Aars Jubilæum Dannebrogsmændenes Hæderstegn med en egenhændig Skrivelse. Den sidste var han meget glad over; men om Sølvkorset skrev han til sin Broder: „Jeg finder det dog besynderligt, at min gode Konge sender mig en „Orden, der ellers hænges paa Ryttere og Matroser”. I Svaret forklarede min Fader ham da, „at for den, der først havde Guldkorset, var det ganske i sin Orden og almindeligt, at han næste „Gang, naar han skulde hædres, erholdt Dannebrogstegnet”. Den ældste og den yngste Broder vexlede jævnlige Breve. Den gamle Provst vedblev at skrive tydeligt og kraftigt lige indtil sine sidste Aar. Hans Breve begyndte gierne med: „Allerkiereste, eneste, dyrebare Broder!” Han undlod aldrig at melde, naar der indtraf nogen Familiebegivenhed iblandt hans talrige Efterkommere, ligesom han altid tog varm Deel i hvad der mødte hans Broders Familie. I Egitzlefmagle Præstegaard døde den mellemste af Brødrene, Hans Peter Beyer, Kammerraaden, der som Enkemand paa sine ældre Dage var bleven svagelig og derfor havde taget Opholdssted paa Landet hos den ældste Broder.

Da Seyer Mahling var bleven 97 Aar gammel søgte han om at resignere, dog saaledes at Kaldet maatte blive givet til Pastor Holst, der var gift med en af hans Datterdøttre, og havde været Præst en Række Aar forud i Jylland. Paa den Maade vilde han sikre sig at blive i den Præstegaard, som han nu havde beboet i en sædvanlig Menneskealder. Angaaende dette, at han selv vilde bestemme sin Eftermand, gjorde Cancelliet nogle Indvendinger. Han skrev da til Kongen, omtrent saaledes: „Jeg vil ikke have med Hans Majestæts Cancellie at gjøre, jeg henvender mig til H. M. selv” o. s. v. og undertegnede sig — „ældste Præst i Hans Majestæts Riger og Lande”. Hans Ansøgning blev bevilget, og han henlevede saaledes de sidste Aar fremdeles i sin gamle Præstegaard mellem sine Børnebørn. Dog kunde han ikke ret finde sig i, at Sognefolkene herefter henvendte sig i deres Anliggender til den nye Præst, og ikke, som sædvanligt, kom ind til ham. Da han havde fyldt sit 99de Aar, yttredes der naturligviis mange Ønsker og Forhaabninger af Slægt og Venner om Opnaaelsen af de Hundrede. Selv ønskede han vel ogsaa at naae denne sieldne Alder, og glædede sig for en Deel til den muligt forestaaende Festdag, men tillige ængstede han sig derfor og skrev: „det vil blive en urolig, anstrengende og bekostelig Dag, om det er Guds „Villie, at jeg oplever den; dog Hans Villie skee!” Alderdommen havde vel nok i det sidste Decennium anmeldt sig med noget svagere Syn og Hørelse og Aftagen af Kræfterne, dog vedblev

han indtil sin sidste Tid af og til at prædike. Fiorten Dage før han døde, døbte han sin Datterdatters Datter og var med Familien til Guds Bord i Kirken. I Mai 1840 endte dog hans lange Livsbane; hans Død var mild og blid, som hans Vandring og Færd heneden havde været det; og paa den Kirkegaard, hvor han mange Aar forud saa smukt havde ordnet Alt, blev han bragt til Ro ved sine to forudgangne Hustruers Side, fulgt af mange Hædersmænd, Mange fra det Sogn, for hvem han havde været en uegennyttig og kiærlig Hyrde i meer end et halvt Aarhundrede, og af mange ham kiærligt mindende Efterkommere, Slægtninge og Venner.

„Herefter er jeg altsaa den gamle Beyer,” sagde min Fader, dengang 75 Aar gammel. Saalænge Provsten levede, fandt han, at dette Tillægsord kunde i ingen Henseende tilkomme ham, og brugte undertiden endnu selv det Udtryk „naar jeg bliver gammel”. Og dog havde han oplevet en lang Række Aar og mange baade lykkelige og sørgelige Begivenheder.

Det Formaal, som hans Ungdoms Hu og Bestræbelser havde stundet til: at blive Præst, naaede han ikke, endskiøndt alle Betingelserne derfor vare opfyldte. Han var bleven theologisk Candidat, havde holdt sin Dimisprædiken, med Vidnesbyrd fra Universitetets Rector „at den var udarbejdet og holdt i en god og anstændig Tone, som det sømmede sig en christelig Lærer, hvortil han ansaae ham meget værdig;” han var kommen endnu videre og havde ved Faderens Bekiendtskaber erholdt Expectance paa et Præstekald (i Qværkeby ved Ringsted), hvilket i den Tid oftere var Tilfældet, hos Godseiere, der havde Kaldsret. Imidlertid blev Godset afstaaet af Faderen til Dennes ældste Søn, som nu blev Stamherre. Da det omtalte Præstekald blev ledigt, paastod Sønnen, at ved hans Overtagelse af Godset var Kaldsretten fulgt med. Faderen kunde og vilde ikke gaae fra sit Løfte til Beyer; dog, efter forskiellige Underhandlinger, endte Sagen med at Beyer foretrak at give sin Expectance tilbage, heller end gjøre Paastand paa et Fredens Kald, der ikke kunde erholdes uden ved en ubehagelig Strid mellem en — Fader og Søn. Som Candidat opholdt han sig fremdeles i sin Broder Kammerraadens Huus bag Børsen. Hans medfødte Interesse for Chemie og Physik (han havde faaet Laudabilis med + af Professor Stub i Naturvidenskab) ledte ham til at overvære Sukkerkogningen i sin Broders Raffinaderie. Hans fuldendte Studeringer gav ham Tid dertil; ligesom ogsaa hans store Lyst til Arbejde, og hans Dygtighed i Regning og Regnskabsføring gav Anledning til, at han paatog sig at føre Broderens Bogholderi. Saaledes kom han ind i den praktiske Virksomhed. I sin Broders Huus gjorde han dernæst et Bekiendtskab, der havde stor Indflydelse paa hans Fremtid; det var med Familien Høst.

Georg Høst var en Præstesøn fra Jylland, velbegavet og med genial Fremstræben, der som Student selv havde lært sig Musik og Tegning, og erhvervet gode Kundskaber i de levende Sprog. Dettte banede ham Veien til et Embede, i hvilket han har vundet sig et literairt Navn. Han blev ansat som dansk Consul i Marokko, og har udgivet et i sin Tid anseet Værk: „Efterretninger om Marokos og Fez,” der ogsaa af Niebuhr er omtalt med Roes. Senere blev han ansat som Regieringsraad paa St. Thomas i Vestindien, og her blev han, 36 Aar gammel, gift med en Datter af Øens Commandant, Oberst Jens Kragh. Denne var en Bondesøn fra Aalborg-Stift, der dog allerede, kun 18 Aar gammel, var Lieutenant ved de vestindiske Tropper. I den Alder blev han gift med en ung formuende Enke, Elisabeth Esmith, af engelsk Herkomst. Hende

var det spaaet, at hun paa sin første Mands Grav skulde see hans Efterfølger; og saaledes skal det ogsaa være tilgaaet. Deres Datter Birgitte Henrikke Kragh var kun 16 Aar gammel, da hun ægtede Georg Høst, der var 20 Aar ældre. Et Par Aar efter døde Oberst Kragh, og Høst blev constitueret som Øens Gouverneur; (Begges Embedsførelse omtales hæderligt i et engelsk Skrift om Øen St. Thomas af Præsten Knox).

I Vestindien fødtes Georg Høst's to ældste Børn: Jens Kragh og Elise; det tredie Barn Christen Georg kom til Verden ikke længe efter deres Ankomst til Kiøbenhavn, da Jens Kragh var fire og Elise 10 Aar gl. Her købte Georg Høst en stor Gaard paa Ulfeldts-Plads, der forhen havde været et Graabrødrekloster. Den vendte ud til tre Sider, til Torvet, Keisergaden og Skindergaden; senere er den deelt. Ved at lægge Bro i Gaarden stødte de endnu paa gamle Begravelser fra Munketiden. Her førte de i adskillige Aar et temmelig stort Huus; Høst var Secretair i det udenlandske Departement, viste derfor selskabelig Giestfrihed mod mange Fremmede, og var i Omgang med mange af den Tids aandfulde og ansete Mænd. Efterhaanden som Formuen tog af og Børneflokket tog til, maatte dog Selskabeligheden indskrænkes. En varm Kiærlighed for sine Børn og en utrættelig Omhu for dem, har været et fremtrædende Særkiende hos Georg Høst og hos alle hans Efterkommere. Den ældste Søn, Jens Kragh, der tidligt viste ualmindelige Evner, var Faderens Stolthed og Glæde. Af kloge Børn bliver Sligt ikke ubemærket; deres Ærgierrighed næres derved, og de Fordringer til Livet, som derved fremkaldes, virker sædvanligt hæmmende og uheldigt paa deres Fremtids Lykke og Tilfredshed; dette blev desværre ogsaa Tilfældet med ham, og hans kummerfulde ældre Dage svarede ikke til hans glandsfulde Ungdom. Hos den ældste Datter udviklede Omstændighederne tidligt mange huslige og qvindelige Dyder, der savnedes hos Moderen, som var født og opdraget i Vestindien. Et kiærligt Sind havde hun dog i høi Grad for sine Børn, der senere udvidede sig til alle hendes mange Børnebørn, hos hvem Bedstemoderen stedse vil være i kiær Erindring, samt hendes Sypose, der altid medbragte Kager til de Smaa, ligefra den Tid hun sang creolske Vuggeviser for dem og indtil de bleve saa store, at de kunde spille Hanrei, Casino eller Piquet med hende. I hendes eget Hiem, da Tienerskabet tog af i Forhold til Familiens Tiltagen, blev den ældste Datter en anden Moder for sine yngre Sødskende, og ved sin Duelighed, Flid og Dygtighed, Husets Støtte. Hendes livfulde, muntre, kiærlige Sind, hendes Mildhed i Væsen gjorde hende yndet af Enhver, der kiendte hende.

Etatsraad Georg Høst var gift med en Cousine til Kammerraad Hans Peter Beyers Hustru. Da Beyer fra Vestindien var vendt tilbage til Kiøbenhavn, kom Omgangen imellem disse Familier strax i Gang. Den unge theologiske Candidat, Andreas Frederik Beyer, der levede i Broderens Huus, blev saaledes bekiendt med Elise Høst, 9½ Aar yngre end han. Den Kiærlighed, der opstod i deres Hierter, har dog i længere Tid været hemmelig. Etatsraad Høst var en saa anseet, og efter den Tids Begreber, saa fornem Mand, at det kunde synes tvivlsomt om han vilde bifalde sin Datters Forlovelse med et ungt Menneske, der ikke kunde byde hende andet end Udsigten til den tarvelige Lod, om adskillige Aar at blive ført ind i en afsides Præstegaard paa Landet. Saaledes stod deres Hiertes Anliggender hen indtil Høst døde i 1794, og efterlod sin Enke med otte Børn, hvoraf kun de fire vare confirmerede, og kun den ældste Søn i den Stilling, at han kunde ernære sig selv.

Candidat Beyers Kiærlighed tilskyndede ham til at opgive sin hidtil havde Livsplan. Efter Broderens Forslag indgik han med denne i Interessentskab om Sukkerraffinaderiet bag Børsen. Den Pengesum, han kunde sætte deri, var kun ringe; en bedre Capital var hans Ungdomsmod, hans Driftighed, Kundskaber og Dygtighed.

Den 25de Mai ægtede han Elise Høst; deres Bryllup stod paa Lisenlund, eller lille Helleholm, et Landsted, som Kammerraad Beyer eiede i Smidstrup ved Strandveien. De unge Folk beboede derpaa en mindre Leilighed i Broderens Gaard bag Børsen og her blev deres fem ældste Børn fødte. Kiærlighed til Landet og Naturen bragte dem dog til at leie Sommerværelser udenfor Byen. I Sommeren 1802 boede de nær Frederiksberg Allee — men her maatte de gennemgaae en Sorgens og Prøvelsens Tid, deres Førstefødte, en elskelig 6 Aars Dreng, Peder Georg Grove, Faderens Øiesteen, havde paadraget sig en Forkølelse, der angreb hans Bryst saa heftigt, at det blev hans Død. Om denne Dreng har Moderen fortalt, at Faderen var saa henrykt over ham, at han som ganske lille tog ham ind med paa Contoiret, redte ham under Pulten et Leie af Papirer, og lod ham sove der, fordi han ikke kunde see sig mæt paa ham. Det var haardt at miste ham; og i det samme Fierdingaar berøvede Døden dem endnu en lille blid og from Pige, i hendes tredie Aar, og en ganske lille Søn — de beholdt kun deres næstældste Barn, Datteren Anne tilbage, og hun var dengang temmelig angreben af Kighoste.

Den Hengivenhed i Guds Villie under alle Livets Prøvelser, som ofte var yttret i Bedstefaderens Peder Grove Beyers Optegnelser, den viste sig ogsaa altid at have gennemtrængt Sønnens Sind; med den opretholdt han ikke alene sit eget Mod, men styrkede ogsaa sin af Sorg næsten sønderknuste Hustru; med sin faste Tro paa, at Alt hvad Herren beslutter over os, og tilskikker, er til vort sande Bedste, gennemgik han sit lange Livs talrige Kampe og Prøvelser; med den Tro blev han sin Hustrues Trøst og Støtte, sine Børns Veileder og Mønster.

Efterat denne Sorgens Tid var nogenlunde gennemkæmpet, skienkede Gud dem atter et Barn, det femte, der dog ikke, som de vel havde ønsket, var en Søn, men en lille rask og kraftig Pige — det er den Datter, der skriver disse Linier. Et Par Maaneder før havde A. F. Beyer købt sig en Landeiendom, en Bondegaard i Brøndshøj-Sogn, $2\frac{1}{2}$ Fierdingvei fra Kiøbenhavn. Han købte den af en svensk Major Meck; den hed Frederiksgaard, og dette Navn passede godt til den nye Eier. Her vilde han herefter boe Vinter og Sommer, dog hver Dag, fra Morgen til Aften, være i Kiøbenhavn, for at passe sine Forretninger der. Interessentskabet med Broderen var han traadt ud af, han havde erholdt Grosserer-Bevilling, og var begyndt at handle for egen Regning.

Dagen efter at den sidste Lille var døbt i vor Frelsers Kirke flyttede de kiære Forældre med deres to Smaapiger ud i deres nye landlige Bolig. Det var den 14de September 1803. Vel-signet være denne Dag, da vi fæstede Bo paa det kiære Frederiksgaard, vor Barndoms, vore bedste Erindrings Hiem!

Min Fader har altid omtalt, at han ansaae det for den sundeste af alle Bevægelser at ride; nu, da Omstændighederne førte det med sig, begyndte han paa disse næsten daglige Ridetoure, som han fortsatte endogsaa til over sit 80de Aar. Hver Morgen red han ind til Byen og hiem hver Aften. Dog kun denne første Vinter bleve de boende paa Frederiksgaard; min Faders tiltagende Forretninger og min Moders Ængstelser for ham, naar han red hiem i de mørke Vinteraftener, gav Anledning til at de sidenefter altid boede i Kiøbenhavn om Vinteren; først tilleie, men

fra 1810 til Foraaret 1818 i en Gaard, min Fader havde kiøbt, i Stormgaden Nr. 188 mellem det holsteinske Palais og Harboes Frue-Kloster. Det var en smuk Gaard; dog var det med Henrykkelse og Glæde at vi Børn hvert Foraar forlod den for at flytte ud til den tarvelige straatakte Bondegaard; hvor vi ogsaa, uagtet al Besværlighed med den lange Vei til Skolen i Kiøbenhavn, m. m. dog altid ønskede at blive saa langt ud paa Efteraaret som muligt.

I den fjerde Sommer, da vi opholdt os paa Frederiksgaard, i 1807, bleve mine Forældre ængstede ved Rygtet om den engelske Flaades Nærmelse. De antog det for bedst at være indenfor Kiøbenhavns Volde, og flyttede hastigt ind i deres Leilighed i Byen — de anede ikke den rædsfulde Ulykke, der forestod. Bombardementet begyndte — først da Bulderet lod sig høre, begreb de Faren. Med deres tre smaa Børn kiørte de seent om Aftenen ud paa Christianshavn, hvor man ansaae det for sikkrest. Den første Nat laa de i et Pakhuus paa Straamatter, tilligemed en heel Mængde andre Familier og Personer. Som Fugle med deres Unger under Vingerne laa de angstfulde Mødre der, hver i sin Rede. Min Fader vaagede, og stod meest i Døren for at see paa det frygtelige Skuespil af Bomber og Granater, der fra de engelske Skibe foer ind og ødelagde Byen. Næste Dag flyttede de til en Familie af deres Bekiendtskab paa Christianshavn. En Ko havde min Fader, ved Indflytningen fra Frederiksgaard, taget med ind til Byen i Beleiringstilfælde. Den kom dem nu godt tilpas, han lod den trække ud til Christianshavn, og naar der Ingen var ved Haanden, til at malke den, gjorde min Moder det selv. Altid havde hun havt Lyst til alle huslige Beskieftigelser, og alle de, der henhøre til Landlivet, havde hun med Iver sat sig ind i; Nyttens deraf beviste sig ogsaa her i Nødens Tid. Opsynet over det kiære landlige Hiem var imidlertid betroet til en gammel Huusven, en Vestindianer, Salomon Lindegaard; han havde i sin Ungdom giort adskillige lange Søreiser som Regnskabsfører (Buttler), havde derefter nedsat sig i Kiøbenhavn som Urtekræmmer; men da hans Handelslykke og hans Forlovede paa engang svigtede ham, kom han i Beyers Huus, 1803, som Fuldmægtig og Pakhuusforvalter, og havde det i alle Maader som et Lem af Familien. Hans Øvelse i at tale engelsk var en heldig Omstændighed ved den fiendtlige Indqvartering. Hvorledes selv de mindre Gaarde i Byens Omegn vare opfyldte, kan sees deraf, at paa Frederiksgaard laa der en Tidlang ikke mindre end 200 Mand og 9 Officerer. Efter Capitulationen kiørte Forældrene derud med os Børn, og blev paa det artigste modtagne af Officererne, dengang Hannoveranere.

Min første Erindring fra Barndommen var Bombernes Bulder, den rædsfulde Aften, da vi kiørte til Christianshavn; den anden er Synet af en Biergskotte i den dem eiendommelige Dragt. Han stod Vagt ved vor Kartoffelkielder udenfor Gaarden; den var i en udgravet Kæmpehøi, og brugtes nu som Arresthuus. (Senere blev den en kiær Legeplads for os Børn.) Billedet af denne Høilænder stod endnu tydeligt for mig, dengang jeg, mange Aar efter, af Walter Scotts herlige Skildringer blev fortrolig med hans Landsmænd. At de ubudne Giester fortærede alt Spiseligt, som fandtes paa Gaarden, i Haven og paa Marken, faldt af sig selv; min Faders Isabelle-farvede Ridehest toge de med, dog erlagde de for den, som tildeels for det Øvrige, et lille Væderlag i Penge; at deres Ophold paa Gaarden var forbundet med Tab, var jo uundgaaeligt, dog bidrog vistnok Lindegaards Nærværelse til, at det endda ikke gik værre til. Enhver maatte desuden i den Tid takke Gud, naar han kun beholdt Liv og Lemmer; alle andre Tab kunde forvindes.

„Det var haardt,” sagde vor gamle Ven, „at høre rundt om sig Hurraraab, da Taarnet faldt paa „vor Frue Kirke!” — Ak, hvor meget faldt ikke dengang — og saa vor Flaade!

Efter den Tids Storme indtraadte en roligere Tid, ligesom i det offentlige, saaledes ogsaa i vort huslige Liv. Hvert andet Aar blev Familien forøget med et lille nyt Medlem, Alle sunde og kraftige Børn, hvilket vi næst Guds Godhed vel maa tilskrive at være Efterkommere af Forældre, der ikke havde svækket deres Helbred ved et uregelmæssigt Liv, og tilhørte en ualmindelig kraftig Stamme. Endvidere har en fornuftig Opdragelse og Behandling, og Landlivet hver Sommer vistnok bidraget meget dertil. Uagtet min Moders store Omhu og utrættelige Aarvaagenhed over Børnene, var hun dog enig med min Fader i, at ingen Forkieelse og intet Klynkeri maatte finde Sted med dem. Af de fiorten Børn, Gud skienkede dem, og de ansaae disse i Sandhed, trods alle Besværigheder, for en Guds Gave, døde der, foruden de tre omtalte, endnu to ganske smaa længer hen i Tiden; ni overlevede Forældrene, og have ikke nok kunnet takke Gud for en ypperlig Sundhed baade i siælelig og legemlig Henseende.

Om vor Barndomspleie maa jeg anføre, at Ingen af os nogensinde er bleven vugget. Min Fader havde som ungt Menneske været Vidne til, hvorledes mange Børn bleve rystede og omtumlede, naar de skulde dysses i Søvn. Han bad min Moder om, at hans Børn maatte blive skaanede for en saadan Behandling. Der var derfor aldrig Gænger under vor lille Kurveseng; og ligesom vor egen Moders sunde Melk opammede alle hendes 14 Børn, saaledes bleve vi kun vuggede i Søvn paa kiærlige Arme. Til Barnepiger bleve vi aldrig overladte, uden under Opsyn. Naar min Moder var fraværende, bleve vi betroede til en Enke, der senere kom i vort Huus, en gammel omhyggelig Kone, der vaagede over os, som over betroede Skatte. Men Friheden til at springe om i Mark og Have, og tidligt at anstrænge Lemmer og Muskler, og selv om Vinteren at have en stor Gaardsplads, som den vi havde i Stormgaden, det var gunstige Omstændigheder for de opvoxende Børn.

Min Faders Held i Forretninger havde i mange Aar en lykkelig Fremgang. Han eiede en Deel Skibe, der hvert Aar kom hjem med gode Ladninger, en velforsynet Tømmerplads udenfor Vesterport og velfyldte Pakhuse. Af Grundeiendomme havde han foruden Frederiksgaard og Gaarden i Stormgaden kiøbt Islegaard, $1\frac{1}{2}$ Miil fra Byen, og senere Bondegarden Honevadsgaard, i Herløv Sogn, som blev lagt ind under Islegaard, saaledes at den samlede Jord udgjorde 200 Tdr. Land. Det var hans Glæde at sætte mange Mennesker i Virksomhed, og mange baade Gifte og Ugifte have havt deres Brød i hans Tieneste. Mange hialp han frem i selvstændig Virksomhed; og paa et Brev, hvori han blev anmodet om et Laan i den Retning, have vi fundet skrevet med hans Haandskrift: „En stræbsom Mand bør hielpes”. Men ogsaa i moralsk Henseende søgte han altid at virke paa den talrige Kreds, hvis Overhoved han var. Utrættelig var han i at formane, advare og vaage over dem. Bestandigt ledte han ogsaa selv sine Børns Opdragelse, og da han aldrig gik i Klub, var Livet i hans Familie-kreds hans kiæreste Opmuntring efter hans ofte anstrengende Forretninger. Han havde gjort det til en Regel for Opdragelsen, at ingen af hans Børn nogensinde maatte faae Tugt, hverken et Smæk med Haanden, eller et Rap med noget andet Redskab. Han og Moder have giennemført dette med alle os Børn. Da vi Alle vare bleve voxne, sagde min Fader engang i en Dispute om Opdragelsen og Tugten: „Herregud! Mine Børn ere jo ikke bleve værre end Andres.” Straf fik vi naturligviis, hvor det var nødvendigt; det

bestod da i at blive indelukket i et andet Værelse, indtil der blev lovet at være artig, og deslige. Det veed jeg vist, at naar min Fader sagde til mig: „Hvor kan du nænne saadan at bedrøve mig?” saa blev jeg tilmode som en stor Forbryder, og fattede de bedste Forsætter for Fremtiden. Løgn og Falskhed vare Forældrene en stor Afsky; vi hørte det aldrig imellem dem selv; og jeg tør nok sige, at vi vare alle fødte temmelig fri for nogen Tilbøielighed i den Retning. Ethvert Feiltrin eller en Forseelse, der blev aabent tilstaaet, var altid halvt tilgivet. Til Enighed og Forsonlighed bleve vi altid opmuntrede, og der blev sagt os, naar Leiligheden forefaldt: „Den Fornuftigste giver „efter”. Den Kiærlighed, Oprigtighed og Fortrolighed, der saaledes var Aanden i vort Barndomshjem, har maaskee gjort det vanskeligt for os at finde os i Forhold, hvor dette ikke fandtes i den Grad, som vi vare vantede dertil.*)

Blandt Familie-Eiendommeligheder maa jeg anføre, at Tobaksrøgning ikke er bleven brugt i vort Huus. Da min Fader som Student havde prøvet derpaa, forekom det ham ikke behageligt, og han fandt desuden, det var en Daarskab, at tilegne sig en Vane, hvis Tilfredsstillelse ofte falder Andre til Besvær, og hvis Mangel paa Tilfredsstillelse bliver et stort Savn for den, der er vant dertil; han havde da Kraft og Selvstændighed nok til at staae imod de ivrige Opfordringer dertil. Min Moders Fader, Georg Høst, havde som midaldrende Mand aldeles vænnet sig af med at røge; han var en meget elegant og fin Mand, og kunde derfor ikke lide, at hans Klæder og Værelser skulde lugte af Tobak, og brugte derfor aldeles ingen. Hans Exempel blev fulgt af hans 6 Sønner, der alle bleve Studenter, og saaledes have levet med og været omgivne af Tobaksrøgere. Heller ingen af And. Fred. Beyers tre Sønner have brugt noget Slags Tobak. Hvorvidt dette Exempel skal blive videre efterfulgt i Familien, maa Fremtiden vise.

Den fortroligste og nøieste Omgang havde Beyers i mange Aar med den næstældste af G. Høsts Sønner: Christen Georg Høst, senere Justitsraad og Toldinspecteur i Kiøbenhavn, bekiendt som en hæderlig og udmærket Embedsmand. Denne Broders Hustru var Elise Beyers kiæreste Veninde; de talrige Børn i begge Familier vare Legekammerater, og voxede op sammen i mange fælles Barndomsglæder.

*) Det vil vist være velkomment paa dette Sted at læse et Digt, som Sille Beyer har skrevet over sin Moder, og som ellers næppe vilde være bleven trykt. Det findes foran i et efterladt ufuldendt Manuscript: „Bidrag til ædle Qvinders Biographier”, og lyder saaledes:

M i n d e t
om
Elise Beyer, født Høst,
min elskede Moder,
være disse Blade tilegnede.

Min hulde Moder! Naar min Tanke maler
Et Billed af en ædel Danneviv,
Naar jeg om elskelige Qvinder taler,
Jeg mindes dybt dit Billed og dit Liv.

En Moder! Ja, det Navn Du bar med Rette;
Saa rig paa Kjærlighed, saa modervarm!
Ei fjorten Børn din Omhu kunde trætte,
Du har os Alle næret ved din Barn;
Og dine Arme har i Søvn os vugget —
Ei nogen anden Vugge har vi kjendt;
Din Ømheds Taare har os tidt bedugget,
Naar Frygten for os har din Sjæl omspændt.
Hvor trofast ved den elskte Faders Side
Med ham Du har os ledet, skjernet huld,
Indtil med Lokkerne, de sølverhvide,
Du hos ham stod med Brudekrands af Guld.
Naar Mindets Røst gaaer ud om Danneqvinder,
Hvis Navn i større Kredse straalet har,
Med stille Kjærlighed og Tak jeg minder
En Moder, som det Navn med Sandhed bar!

En jævn Stillestaaen og rolig Velvære blev ikke de Dødeliges Lod. Efter endeel heldige Aar kom de uheldige. Et af min Faders Skibe forgik i Middelhavet; et andet, som han havde Part i, kom ballastet hjem fra Vestindien; Pengeforandringen, der bragte saa mange Falliter m.m.; alt dette truede ogsaa med at undergrave hans Velstand. Forgieves kæmpede han for at undgaae sin Skiebne; ved at trække Tiden ud, forværrede han kun sin Tilstand. Med bitter Smerte saae han sig nødt til i Vinteren 1817 at gjøre Opbud. I Foraaret 1818 flyttede vi for stedse bort fra Gaarden i Stormgaden. Den blev solgt, tilligemed Skibene, al Varebeholdning. Vi flyttede da, som sædvanligt, ud til Frederiksgaard; denne Gang med kummerfulde Hierter. Ogsaa denne Gaard og Islegaard skulde sælges og ansattes til offentlig Auction. Men en mangeaarig Ven og Velynder af min Fader og vor Familie, Etatsraad og Deputeret Stoud tilbød at ville forstrække Fader med hele Kiøbesummen for disse Landeiendomme, naar han kunde købe dem saaledes, at de bleve sikrede til hans og Families Underholdning og for Eftertiden være hans Bo uvedkommende. Dette kunde skee derved at de kiøbtes paa en Andens Navn; det blev vor gamle Huusvens, Salomon Lindegaards. Landeiendommene vare dengang i lav Priis; min Fader sad selv ved Auctionsbordet og gjorde Bud og talte aabent og frit om, ved hvem og hvorledes han var sat i Stand til at faae Eiendomsret over disse Gaarde, og derved have Udsigt til Livets Ophold i Fremtiden for sig, sin Kone og deres ni Børn. Saa godt var han lidt af Folk, at Gaardene ikke bleve drevne op for ham ved Auctionen. Panthaveren var Banken, ved hvis Operationer meget af hans Uheld var opstaaet, og for hvem en lidt større eller mindre Kiøbesum var høist intetsigende; det kiære gamle Frederiksgaard forblev da vor Bolig, hvilket vi dengang, især for Moders Skyld, takkede Gud for; og saavel denne Eiendom som Islegaard bleve fremdeles under min Faders Bestyrelse, og Opgaven for hans utrættelige Arbeidslyst.

Det var besværlige Aar, der fulgte efter denne Omvæltning af vore timelige Goder. De to Landeiendomme skulde ikke alene ernære den talrige Familie og forrente hele Kiøbesummen, der skulde ogsaa afbetales paa Gield fra Handelstiden. Udbyttet af Jorder var dengang ikke saa gunstigt som nu; der maatte kæmpes og, saa at sige, begyndes forfra i den ældre Alder. Vor indbyrdes Kiærlighed og vor Kiærlighed til Frederiksgaard holdt dog Alles Mod oppe. „Jeg har en „god Kone og gode Børn,” sagde min Fader, „det er meget at takke Gud for; og i hver en Modgang, der har mødt mig, har han altid hiulpet mig igiennem. Det gielder kun at holde Pinen ud.” Og han holdt troligt ud og forsagede aldrig; og hans naturlige Munterhed og livfulde Væsen lod sig aldrig længe kue. Lige saa ivrigt som til sine Handelsspeculationer, ligesaa ivrigt havde han altid pønset paa Forbedringer ved sit Agerbrug. Meget havde han udrettet siden de to Gaarde kom i hans Hænder. Paa Frederiksgaard havde der været en siid Eng, der stod under Vand om Vinteren, strax østen for Gaarden, der var nu frugtbart Agerland; paa Islegaards Mark har jeg i de første Aar plukket Evighedsblomster og Hedeurter af smaa grønne Tuer; men dette Præg af Hedeland forsvandt efter faa Aar. Alt Nyt i alle Retninger interesserede Fader — Nogle meente altfor meget — dog, havde han havt Penge nok mellem Hænder, hvormed han kunde have udført de Maskiner og mekaniske Indretninger, som han udtænkte, saa havde han ikke standset ved Experimenterne, men visseligen naaet til Maalet.

Et stort Værk fik han imidlertid udført. Efter et af en Anden løst henkastet Ord, opstod den Tanke hos ham, at bygge en Mølle paa Islegaard — og han fik den bygget, skjøndt han

maatte laane hver Skilling dertil; men saa god Tillid havde Vedkommende til ham, at han fik dem; og Mølleprivilegiet erholdt han, og en stor hollandsk Veirmølle stod der et Par Aar efter at Ideen var opstaaet hos ham; og der satte han sig nu ind i Mølleriet ligesaa ivrigt som i sin Ungdom i Sukkerkogningen. Dog ogsaa han skulde prøve Ildens Vælde, og denne Mølle, hans Tankes Foster og Gienstanden for flere Aars Interesse og Omhu, blev fortæret ved en Brand, der opkom i Mølle-Hatten, forarsaget ved en Selvantændelse, som Møllerne kun altfor ofte ere udsatte for. Det skete en Dag, da han var fraværende. De fleste Dage om Ugen red han hver Morgen fra Frederiksgaard derhen og om Aftenen tilbage, dog een Gang om Ugen til Kiøbenhavn. Paa denne Dag skete det Uheld, som hans Nærværelse muligt kunde have forebygget. Dog heller ikke denne Prøve svækkede hans Mod, han opbyggede Møllen igien, og Alt kom i den vante Gang. Huusholdningen paa Islegaard bestyredes af hans yngre Døttre, og Landbruget af hans yngste Søn. Da denne blev gift og selv fik en Landeiendom, overtog den ældste Søn Bestyrelsen og flyttede dertil med sin Familie.

Denne ældste Søn var gift med en Datter af Georg Høst's tredie Søn, Marcus Gerhard Høst, Dr. medicinæ. I Kost og Pleie hos dem var deres fælles Onkel, Jens Kragh Høst, Dr. juris, der efter et bevæget Livs Afvexlinger var bleven aandsforvirret, plagedes af mørke fixe Ideer, og bestandigt maatte vaages over og opmuntres. Denne mærkelige Lærde, der altid havde været interessant i sine Skrifter, sine Forelæsninger og sin Conversation, var det nu ogsaa i sin Galskab. Hans aandelige Svækkelse var maaskee alt i tidligere Aar fremkaldt ved overanstrengende Skribent-Arbejde om Natten, og Drikken af stærk Caffé dertil; og om Dagen ved Nydelsen af Spiritus hos Conditore; dertil mange Sorger og Krænkelser, som et saa heftigt og lidenskabeligt Sind uafbrudt var udsat for. Hans Forvirring yttrede sig i den første Periode ved den Indbildning, at han havde dræbt alle sine Kiære; senere talte han med Aander, og hørte Aandestemmer; dernæst udviklede sig en Kiærlighedshistorie i hans Indre; han elskede et Phantasiebillede, (Clara Emilie) kunde beskrive hende, og alle Hindringerne for deres Forening, men „vare disse engang „ryddede af Veien og han fik hendes Haand, da vilde han pludseligt blive ung igien, faae en „Krand om sin Tinding og blive meget lykkelig“. Dengang disse Phantasier endnu opfyldte ham, var han henimod 70 Aar. Paa samme Tid var hans Hukommelse usvækket. Det var som at slaae op i et Lexicon, naar man spurgte ham om en historisk Person, Begivenhed eller Aarstal; ligesaa naar det angik et juridisk Spørgsmaal; Love og Forordninger med deres Aarstal tog han aldrig fejl af. Hans Sprogkundskab var usvækket; han oversatte øieblikkeligt hvad man spurgte ham om, enten det var Svensk, Tydsk, Fransk eller Latin. Men hans sproglige Sands gik nu meest ud paa at udlægge Ord og Navne og finde Betydninger i Alt, der varslede ham Ulykke. Med største Lethed skrev han endnu et Vers eller en Vise i en Familie-Anledning, ligesaa correct i Formen og Orthographien, som fuld af Varme og Hiertelighed. Kun maatte man ikke længe lade Sligt blive i hans egne Hænder, da han ellers spiste det. Han fortærede alt det Papir, han kunde faae fat paa. Endeel spyttede han siden ud igien, naar det var giennemtygget, hvilket endydermere bidrog til den Mangel paa Reenlighed og Orden, som han altid havde været tilbøielig til. Da han engang læste i „Was ich erlebte“ af hans Ungdomsven Steffens, hvor Denne nævner ham, og omtaler ham som død, smertede dette ham; men ganske opbragt blev han, da Steffens omtaler hans Uorden, og at „han havde Papir, Penne, Bøger, Brød, Smør og Kamme i een Skuffe“, da „hans Søster

„(min Moder) og vi Alle dog kunde bevidne, at han aldrig nogentid i Livet selv havde smurt sig „et Stykke Smørrebrød, og desaarsag aldrig havde havt Smør i sine Gjemmer.” Deri maatte vi give ham Ret, men naar vi tog Smørret bort, havde Steffens vistnok Ret i meget af det Øvrige.

Ogsaa af Thorvaldsen havde han været Ungdomsven. Han tog til Byen og besøgte ham nogentid efter hans Hiemkomst. Thorvaldsen omfavnede ham med Hiertelighed og fældte Taarer ved at see ham. Ogsaa Høst græd ved at omtale dette Giensyn.

Den vedvarende, mangeaarige Uro i hans Hoved fremkaldte efter Lægens Sigende den Sygdom, hvoraf han døde: Hiernetæring. Hans sidste Dage vare stille og rolige, uden Aandsforvirring; den smukke Forsonlighed, han ofte havde yttret imod Enhver, det kunde synes han var forurettet af, viste sig fremdeles til det Sidste. Ligesom tidligere — naar hans Lidenskaber ikke vare i Oprør — gav han sig selv langt mere Skyld, end han tillagde Andre den. Han blev begravet paa Brøndshøj-Kirkegaard i 1841, paa det Gravsted, der var tildeelt den Beyerske Familie ved Kirkegaardens Udvidelse. Kun Een var jordet der før ham, ogsaa en Høst — hans unge haabefulde Brodersøn, om hvem jeg ikke her ganske kan tie.

Andreas Frederik Beyers ældste Datter var bleven gift med sin Moders Broder, Andreas Petrus Høst, der som Student var gaaet ind i den militaire Stand, og som Officeer igien senere tog latinsk juridisk Examen og blev Birkedommer paa Fanø. Efter sex Aars nidkiære og nøiagtige Embedsførelse der, døde han pludseligt af Apoplexie. Hans Enke, der forud havde mistet to Smaapiger, reiste nu med sine to Sønner tilbage til Forældrene, og Frederiksgaard blev herefter atter hendes Hiem. Den yngste af Sønnerne var, da Faderen døde, kun tre Uger gammel, den ældste, Georg Frederik Høst, tre Aar. Han var en meer end almindelig begavet Dreng; de lyseste Forhaabninger knyttede sig til hans Fremtid. Han naaede kun et halvt Aar over sexten. Aaret efter skulde han været Student. En lille biographisk Skildring blev efter Dr. Krarups Opfordring meddeelt af hans Moders Søster og findes i den Christianshavnske Borgerdyds-Skoles Program for Aaret 1841. Hans Død var en stor Sorg for Moderen, Bedsteforældrene og hele Familien.

Foruden de af Etatsraad Høst's Børn, der Alt ere omtalte, var den fjerde Søn Johannes Nicolai Høst, især bekiendt som Udgiver af flere juridiske Skrifter: Huusret, Landboret m. m. Hans ældste Søn, Universitetsboghandler, Cancelliraad Andreas Frederik Høst er opkaldt efter Onkelen And. Fred. Beyer. Georg Høst's yngste Datter Anna opholdt sig i Ungdommen meget i sin ældre Søsters og Svogers Huus, for hvem hun altid nærede datterlige Følelser. Der gjorde hun Bekiendtskab med sin Mand, Krigscancelliesecretair Ravn, og hendes Bryllup stod i Beyers Huus. Frederiksgaard indbefatter saaledes mange vigtige Erindringer, ikke alene for Husets egne Børn, men ogsaa for mange af Familien Høst.

Det gamle Par paa Gaarden rykkede nu frem i Alder, dog vare de endnu sunde og kraftige paa Aand og Legeme. Inidlertid fandt min Fader det rigtigt, da en Kiøber meldte sig, at sælge Islegaard. Tidligere havde der undertiden indfundet sig Lysthavende til Frederiksgaard; men at sælge denne Eiendom kunde der aldrig være Tale om, først og fremmest for Moders Skyld. Hendes Kiærlighed begrændsede Alt paa det qvindeligste; saaledes var Danmark for hende det bedste Land paa Jorden, og hun brød sig aldeles ikke om at kiende noget Andet; Siælland var den bedste Deel af Danmark, og Frederiksgaard den bedste Plet paa Siælland, som hun ikke vilde

have bortbyttet for det herligste Pallads. Hiemmet var hendes Verden, og at gjøre nogen Reise derfra, følte hun aldrig Lyst til. Med sin Mand besøgte hun et Par Gange i de yngre Aar den gamle Provst i Egitzlevmagle, og som ældre nogle faa Gange de gifte Børn, som vare paa Siællands Grund; dog, naar hun havde været et Par Nætter borte, led hun formelig af Hiemvee efter Frederiksgaard.

Denne Gaards Bygninger, der vel omtrent midt i det forrige Aarhundrede vare udflyttede fra Brøndshøi-By, og meget simpelt opførte deels af Bindingsværk, deels af Leervægge, vare i Tidens Løb komne i saa daarlig en Tilstand, at den aarlige Istandsættelse faldt meer og mere vanskelig. Vel havde Stuehusets smaa venlige Værelser behaget Alle ved deres Hyggelighed, med samt deres gamle Meubler og især ved den Giestfrihed, som fandtes der. De to Gamle holdt altid af Selskabelighed og toge ofte Deel i de Unges Lege, naar de voxne Sønner om Søndagen bragte nogle Venner eller Medstuderende hiem med, og Nabogaardens Unge samledes hos dem. Men dengang min Fader, ved Salget af Islegaard, fik adskillige tusind Rigsdaler mellem Hænder, besluttede han at ombygge Frederiksgaard, som den høiligt trængte til; baade Udhuse og Stuebygning; dog sad de roligt i det gamle Hiem, indtil det nye Stuehuus blev færdigt, som opførtes i Stedet for det østre Udhuus, saaledes at der blev Udsigt til Veien og Kiøbenhavn. Min Fader var omtrent 80 Aar, da han begyndte paa dette Værk; han gjorde selv Tegning til Alt, og forestod hele Byggeriet. Bestemmelsen var at det skulde være færdigt til Guldbryllupsfesten d. 25de Mai 1846.

Med stor Glæde, men ogsaa med ængstelig Forventning saae vi Alle denne dyrebare Høitidsdag imøde. Jo nærmere vi kom den, jo mere steg Frygten for, at den dog endnu kunde blive forstyrret; men den gode Gud skienkede os denne Glæde; og den svarede til vore bedste Forhaabninger. Et Par Uger forud begyndte vi Indflytningen i den nye Stuebygning — min Moder løsrev sig endnu kun nødigt fra den gamle. Den blev for det første benyttet til Giestekamre, da Huset i den Tid, foruden de to Gamle og de fem Døttre, som stadigt hørte til der, og den ældste Datters sidst levende Søn, desuden indbefattede de tre Sønner med deres Hustruer og hvert Pars tre Børn, samt den gifte Datter, hendes Mand og hans Datter af første Ægteskab; og saa heldigt traf det sig, at ingen af Slægten var hindret i at indfinde sig.

Og Guldbryllupsdagen oprandt med en klar Foraarsmorgen. De Gamle vare som sædvanligt tidligt oppe, alle Børnene samledes om dem, og Dagen begyndte med Lykønskninger, Foræringer, Oplæsning af Vers*) og Breve, og den lykkeligste og taknemmeligste Stemning i alle Hierter.

*)

Velkommen i det nye Huus
paa
Guldbryllupsdagen.

Godmorgen, Fader og Moder kiære!
I det nye Huus I velkomne være!
Thi nu det færdigt og rede staaer
Til Eders halvhundrede Bryllupsaar.
Den første Høitid, som her tilsammen
Har samlet os Alle til Fryd og Gammen,
Er Guldbryllupsdagen, vort Haab, vor Lyst,
Som nu vi hilse med Glædesrøst.

Vi komme med dem, som høre os til,
Og Eders de Alle være vil;
Og mine Børn, det er mine Digte,
De skal paa denne Dag ikke svigte.
Idag, for fem og tyve Aar,
— Jeg var i Livets tidlige Vaar —
Da toned for første Gang min Sang
Til Eders Høitid med frygtsom Klang,
Og Andres Øren for første Gang hørte
De Toner, som i mit Bryst sig rørte;
I hørte dem kiærligt, og Herren vor Gud
Har hørt dem i Naade, thi paa hans Bud:
„Den gyldne Krands skal pryde nu Eders hvide Haar,”
Og Maalet for vort Ønske nu for vort Øie staaer.

Kl. 9 kørte Alle, paa de ganske Smaa nær, til Brøndshøi-Kirke, hvor Brudeparret, deres ni Børn, fire Svigerbørn og Dattersønnen gik til Herrens Bord sammen. Derefter bleve Alle indbudne til en Forfriskning i Præstegaarden, og saa gik vi atter i et høitideligt Tog til Kirken. Først Brudeparret: den høie, ranke, kraftigt byggede Mand, med den lette Gang, den skaldede sneehvide Isse og nogle faa Sølvlokker i Nakken, de livfulde mørke Øine bag Brillerne (som han havde baaret fra Ungdommen af for Kortsynethed — nærved skrev og læste han endnu den fineste Skrift), som altid uden Halstørklæde, med Skiortekraven sammenholdt med en Guldknapp, det krusede Kalvekryds, den mørkeblaa Kiøle med blanke Knapper, og en lille Bouquet i Brystet, Knæbeenklæder med smaa Staal-Knæspænder (en Mode, han havde beholdt fra sin Ungdom), derefter saaes $\frac{1}{2}$ Qvarteer af den hvide Bomuldsstrømpe over hans veldannede Been, og saa de blanke Støvler. Hans Hustru havde ogsaa været mere høi end lille, men var nu ikke slet saa rank, som før, dog gik hun endnu let og med en Slags Ynde; paa hendes milde, venlige Ansigt, der endnu havde bevaret en fin ungdommelig Rødme, hvilede et høitideligt og lykkeligt Brudesmil, om Kinderne snoede sig de naturlige lysegraa Krøller, om den hvide Kappe en grøn Myrthekrands, og i Brystet havde ogsaa hun en lille Blomsterbouquet; hun var i mørkebruun Silkekiøle og lysegraat Silkesawl. Efter dem fulgte som Brudepiger to smaa Sønnedøttre, 5 og 6 Aar, med Blomsterkrandse

Det gamle Huus, det sank sammen af Ælde,
 Men liig den Pagt, der for Livet skal gielde,
 Med usvækket Kraft, med ungdommeligt Sind
 I drog i de nye Stuer ind.
 Kiær var os den gamle, den vante Bolig,
 I Rækker af Aar den hused os trolig;
 Og der voxed op de Sønner tre
 Og Døttrene sex, som her I see
 I Sundhed og Kraft; der I lærte dem,
 At det bedste paa Jord er et kiærligt Hiem.
 Ved Himmelens Gunst I kunde os give
 Den herligste Arv, mens I var ilive:
 Den Sundhed, den Virkelyst og det Mod,
 Der som vore Støtter i Livet stod.
 Vi lærte, hvordan man med Lidet er glad;
 Og Afsky vi lærte for Løgn og Had,
 Misundelse, Falskhed og Alt hvad der blænder,
 — Sligt veed jeg, Enhver hos os erkiender —
 Har noget vi lært, som ei er godt,
 Det er til vor egen Spee og Spot;
 Men hvad der findes af Fortrin og Dyder,
 Det skyldes Eder, og ei vore Lyder.
 I Kiærligheds Favn vor Barndom svandt;
 I vor Moders Arme en Vugge vi fandt,
 Og ingen anden os dyssed i Slummer —
 Som dengang endnu hendes Hierte os rummer —
 Den strengeste Tugt, som vi nogentid fik,
 Den var i vor Faders alvorlige Blik;
 Imedens vi lærte, at Kiærlighed kun
 Med Guds frygt forenet i Sorgens Stund
 Kan trøste Hiertet og styrke Modet;
 Og at Arbeide kun giver Sundhed i Blodet

Og Friskhed i Siælen, og at Hiemets Fred
 Er bedre end al Verdens Herlighed.

Og dette Hiem, det er uforandret,
 Om end et Par Skridt eller ti det har vandret,
 Og om end Murene er nu af Kridt,
 Og Huset er graat, der forhen var hvidt —
 Den Aand, der har bygget og boet i Hiemmet,
 Den kommer ei her og leger Fremmed.
 Den flytted med Kredsen, som drog herind,
 Fastvoxet til Slægtens Væsen og Sind;
 Den venlige Alf, der var Husets Ven,
 Den gaaer, som hist ovre, her igien.
 Det Kiærligheds Baand, som os der omslynged,
 Det er paa Guldbryllupsdagen forynget;
 Og det nye Huus, hvori jeg staaer,
 Det er dog det gamle Fredriksgaard!
 Og mangt et Aar end fra nu af vil svinde,
 Denne Dag vil leve i Børnebørns Minde;
 Og Sagnet om Bedsteforældrenes Hiem
 Til Børnebørnsbørn vil vandre fra dem.

I den yndige Vaar, mens den gamle Have
 Sender Trærnes Duft og Blomsternes Gave,
 Og prydet af Venskab og Kiærligheden,
 Det gamle Hiem mig synes et Eden.
 Gud bevare det længe! og de elskede To!
 Gid længe endnu her de bygge og boe!
 Gid hver Kummer flye deres gamle Dage,
 Og kun Lykke være for dem tilbage!

S. B

Frederiksgaard, d. 25. Mai 1846.

om de blonde Haar; derefter de tre ældste Sønesønner og Datterdatteren, saa de 4 ugifte Døttre, Enken og hendes Søn, og derpaa de 4 gifte Børn, hver med sin Ægtefælle. Kirken var ved Præstens og hans Hustrues Foranstaltning smykket med Blomster, og hele Choret beklædt med grønne Grene. Foran Alteret stode to Lænestole til Brudeparret fra deres Børn, og under dem laa et lille af Døttrene broderet Fodteppe.*) Kirken var opfyldt af deeltagende Slægt, Venner og Bekiendtere. Efterat Brudeparret med Følge havde taget Plads i Choret, blev en Cantate (forf. af den ene Datter) afsunget af Sognets Skolebørn. Derefter holdt Pastor Clasen en Tale til Guldbrudeparret, hvori han giennemgik deres mangeaarige Vandring tilsammen i trofast Kiærlighed under mange Prøvelser, og lyste paany Herrens Velsignelse over deres Pagt for den Tid, de havde tilbage her paa Jorden. Derefter talte deres mellemste Søn, dengang Præst i Vester-Egede. Han sagde:

„Graae Haar ere en deilig Krone, siger den viise Salomon, og i Moseloven er der forjættet dem at leve længe i Landet, som ære Fader og Moder. Heraf see vi, at Jøderne satte stor Priis paa et langt Liv, og betragtede det ikke med Urette som en Løn for et dydigt, retfærdigt og „gudfrygtigt Levnet. Skjøndt vi Christne vide, at de bedste Mennesker ikke sjældent døe bort i „Ungdommen, og store Syndere ofte blive gamle, saa føle vi dog, at der ligger meget i den gamle, „af Jesus bekræftede Forjættelse i Moseloven; thi Sjæl og Legem ere nøie forenede, og legemlig „og aandelig Sundhed afhænge meget af hverandre.”

„Uordentligt Levnet gjør tidt gammel før Tiden, og en lykkelig Alderdom, hvori Menneskene „ei nedtrykkes af store legemlige Smerter eller tunge Sjælebyrder, forudsætter et Liv tilbragt i „Herrens Navn. Det at blive gammel, kan vel ikke ligefrem regnes som en Fortjeneste; men en „skjøn Alderdom kan dog ofte betragtes som et Beviis paa Guds Naade, og som et Vidnesbyrd om „et velført Levnet, saa vi med Salomon kunne sige: graae Haar ere en deilig Krone, naar de „findes paa Retfærdigheds Vei.”

„Ogsaa I, mine elskede Forældre, ere blevne gamle; men dog endnu saa kraftige og livs- „glade. I mange Henseender ere I endnu saa ungdommelige, og det er dog ikke fordi Livet altid „har været Eder saa let. Tvertimod have I været hjemsøgte af mange Sorger. Herren har givet „Eder meget, men ogsaa tidt berøvet Eder meget; thi den, som han elsker, tugter han. Han har „stundom betroet Eder meget af denne Verdens Gods, og til andre Tider prøvet Eder med stor „Fattigdom. Han har givet Eder mange Børn og Forældres ømmeste Kjærlighed til dem; men I „have ogsaa tidt vaaget ved deres Sygesenge og grædt ved deres Dødsleie. Een Gang i Eders „Samlivs første Tid beholdt I kun eet Barn tilbage af 4. Ogsaa i de senere Aar have I mistet et „Barnebarn, en Søn af den elskede Datter, som alt havde tabt saa meget, og Eders Hjerter saaredes „dybt ved den haabefulde Ynglings Bortgang, af hvem I havde Grund til at vente Eder saa meget. „Mange mindre kraftige Sjæle vilde have ladet sig knække af al den Modgang og Sorg, som har „rammet Eder; men Eders faste Tillid til Guds viise Forsyn, til al hans Naade og Faderkjærlighed, „holdt Eder opreiste. Ydmyge have I bøiet Eder under hans Viisdom og biet paa hans Hjælp, og „lød der end stundom et Suk i Eders Hjerter, og en Klage paa Eders Læber, de maatte snart

*) Dette overlodes derefter til Brug i Kirken ved Brudevielser, imod at hvert Brudepar, som vil benytte det, erlægger en lille Gave derfor, som hvert Aar d. 25de Mai af Præsten gives til et Par gamle trængende Ægtefolk i Sognet.

„vige, fordi der var Retsind, Guds frygt, Tro og Kjærlighed i Eders Hjerter. Som Gud var god mod Job, som han gav meget, og hvem han prøvede meget, saa har han været god imod Eder. Idet vi idag i vort stille Sind see tilbage paa alle Eders Livs mange Skjæbner og Tilskikkelser, og Eders 50 Aars trofaste og kjærlige Samliv: saa takke vi Gud for al hans Naade imod Eder. I have stølet paa ham, og Eders Haab er ikke beskjemmet, men herligen opfyldt.”

„Da Jehova paa Sinai Bjerg havde forkyndt Moses de 3 første Bud, som angaae Pligterne imod ham selv, fremsatte han dem, som angaae Forholdet til vore Medmennesker, og i Spidsen for dem indskjærpedes det os, hvad vi skyldte dem, der her paa Jorden ere os i hans Sted. Ær din Fader og Moder, sagde han, paa det at det maa gaae dig vel og du maa længe leve i Landet. Alle ønske vi, at deelagtiggjøres i den her udtalte Forjættelse, og skjøndt vi som Christne ogsaa kunne forstaae Løftet om et langt Liv paa Jorden som en Naadegave, saa vide vi dog, at Livets Maal ei er indskrænket til denne Verden, og for os er Forjættelsen for et Liv i Kjærlighed, hvis Grundvold ofte især lægges ved det skønne Forhold imellem Forældre og Børn, ikke at vi skulle leve længe hernede; men at vi skulle leve evigt i Lysets Land, i det forjættede Canaan. Derfor, mine Sødskende, ville vi ære Fader og Moder, for at vi, om Gud vil det, maa leve længe her, og især for at vi engang efter Døden maae samles med alle vore Kjære i det himmelske Canaan, i vort rette Hjem. Dog dette er lettet os meget derved, at vort Hjem hos vore Forældre var et Fredens og Kjærlighedens Hjem. De lærte os tidligen at følge Sandhed, at skye Synden og at gjøre det Rette. Deres sjældne Omhu og Kjærlighed for os gjorde, at vi tidligen lærte at ære og at elske dem; hvor kunde det være anderledes? Med dyb Taknemmelighed tænke vi idag paa Alt, hvad I, kjære Forældre, for vor Skyld have lidt, taalt, offret og undværet.”

„Flere af os have siden faaet Hver sit Hjem; men det gamle glemme vi aldrig, det er endnu det fælleds Hjem for os Alle, det Middelpunkt, der samler os i broder- og søsterlig Kjærlighed. Hvor lille og trangt dette Hjem end ofte var, saa har det dog stedse gjæstfrit aabnet sig for Alle og haft Plads til Alle, og især for os, Eders Børn. Hvor ofte have vi ikke tyet tilbage til det, og her fandt vi altid, naar vi behøvede det, Hjælp og Trøst. Naar Verden røvede os Alt, naar den bedrøvede og saarede os, saa tyede vi hjem til Eder, hvor vi altid fandt et kjærligt Tilflugtssted. Derfor takke vi Gud for hans store Miskundhed og Naade imod os, at han lod Eder leve saa længe med os og for os, og at han har lært os at holde sammen, forenede som en stor Familie, hvori den gamle Theolog, som ikke blev Præst, dog har været en Præst for Sine, en gammel værdig Patriarch, som har lært os Alle at kjende og elske Guds hellige Navn.”

„Meget er vexlet i Tidernes Løb, og Mange af dem, som nærmere eller fjærnere hørte til Eders store Familie, ere bortdøde; men I ere blevne tilsammen, forenede i Kjærlighed. Sandhedens og Kjærlighedens Aand fremkaldte I i Eders Børns Hjerter, og den ville vi bede Gud om Naade til, at bevare hos vore Børn; men fra Eder er den udgaaet, og for at takke Eder derfor ere vi komne sammen idag. 50 Aar have I været forenede; og meget er forenet i den Tid; men til liden Velsignelse bliver al Forening, naar den ikke skeer i Gud, og helliges ved Bøn og Paa-kaldelse. Dette have I ogsaa med fromme Hjerter erkjendt, og derfor var det Eders fælleds Ønske at forenes idag med Eders Frelser ved Herrens Alter, for at I Selv, og de, som høre Eder til, der ved ham kunde knyttes til hverandre indbyrdes og til Himlen. Didhen stunde I nu snart, mange af os Yngre maaskee endnu tidligere, ligesom I alt nu have overlevet mange af disse. Ja,

„hvor glade vi end ere ved at være forsamlede paa denne Glædesdag, og hvor meget vi ønske, „at Gud vil lade os leve længe med hverandre, saa ville vi som troende Christne dog ikke skjælle „for at tale om Døden, som engang efter Herrens Villie kommer, som vi haabe som en Fredens „Engel, for at kalde os bort fra Jordelivets Ufuldkommenheder og Sorger, for at befrie os fra dette „forkrænkelige Legeme, og for at føre os derhen, hvor vi Alle tilsammen vente at samles forklarede „hos Gud og Christus.”

„Skjønt er det at knyttes i Kjærlighed til hverandre henede, skjønnere at samles hisset i „Kjærlighedens lyse Rige, for aldrig at adskilles mere. Det Sidste vil ikke lykkes uden det Første, „og derfor ville vi takke Gud for, at han alt her paa Jorden har samlet os i Kjærlighed med sig „og med hverandre, og at han tidligen, ved Eder, kjære Forældre, har plantet Kjærlighedens „himmelske Spire, som en Podeqvist fra Evighedens Land, i vore Hjerter. For alt, hvad Godt vi „have modtaget af Eder, for al den Kjærlighed, I have beviist os, modtage I herved vor barnlige „Taksigelse. Dog vi behøve ikke med mange Ord at bevidne Eder, hvor høit vi elske Eder, og I „forlange ikke vor Taksigelse. Hellere vil jeg derfor i Eders Navn takke Frænder og Venner, „som samles om Eder idag; nogle af dem ere komne langt borte fra, for at være med Eder paa „denne Eders Høitidsdag. Ja jeg veed det, at I ere taknemmelige for Alt, hvorved Gud og „Mennesker har forherliget Eders Fest, for hver en Blomst fra Naturens deilige Have, hvoraf kjær- „lige Hænder have bundet Eder Krands, for hver en Blomst fra Kunstens store Rige, som er „skjænket Eder, som et Pant paa Deeltagelse og Kjærlighed, for hvert et venligt Ord, for hvert et „kjærligt Blik og trofast Haandtryk, hvorved man har tolket Eder Agtelse og Venskab, og paa „Eders Vegne takker jeg derfor, og ønsker, at Guds rige Godhed maa gjengjelde Alt, hvad der er „fremgaaet af Kjærlighed imod Eder.”

„Til Slutning ville alle vi, som her flokkes om Eder, forene os til een fælleds Bøn: at „Eders Livs Aften maa blive blid og stille; at den salige Fred, som Gud ene kan skjænke, maa „boe i Eders Hjerter, og at Guds rige Naade nu og altid maa hvile over Eder! Amen!”

Efter denne skønne Kirkehøitid tog hele Familien, ledsaget af Slægt og Venner, i en lang Række Vogne tilbage til Frederiksgaard. Her blev Brudeparret modtaget af Sogneforstanderne og deres Formand, Hr. Pastor Clasen, der førte Ordet for dem og omtalte den Agtelse og Tillid, som „Grosserer Beyer havde vundet i de 43 Aar, han nu havde levet her i Sognet, hvor hans Erfaren- „hed, hans Tienstvillighed i Raad og Daad, og hans Iver for Sognets Vel var erkendt af Alle, „hvilket ogsaa havde viist sig, da han ved Communal-Indretningen var bleven valgt til Formand „for Sogneforstanderskabet, m. m.”

(Nogle Bemærkninger i Anledning af at dette Forstanderskab ophørte, har min Fader den- gang udgivet. Efter at Valgbestyrelsen havde erklæret ham for valgbar, blev han af Sognets Vælgere valgt af de fleste Stemmer. En Tid efter blev der i et Amsraadmøde gjort Indsigelse derimod af Een udenfor Sognet paa Grund af „at Beyer efter den Lindegaardske Disposition kun „var uindskrænket Bestyrer af Frederiksgaard og Islegaard, men ikke lovformelig Eier.” Min Fader kunde da vel, ifølge samme Disposition, have overtaget Eiendommene paa sit eget Navn, men denne Formalitetssag fandt han i sin fremrykkede Alder ikke Umagen værd; han traadte der- for heller ud af Sogneforstanderskabet, hvor han imidlertid havde virket med megen Iver, og blandt

andet ogsaa efterladt sig et Minde ved at oprette et Læseselskab, hvortil han selv tildeels gav, tildeels skaffede adskillige populære og nyttige Skrifter.)

Hele Festdagen tilbragtes med at tage imod Besøg af mange kiære Slægtinge, Venner og Bekiendtere, hvis Antal beløb sig til omtrent halvandet hundrede. Blandt disse tre af Seyer Mahling Beyers Døttre, alle Enker, nær eller over de 70 Aar; Hans Peter Beyers tre Døttre, Brudens Svigerinde og Veninde, Cornelia Høst, Enke efter Justitsraad Christen Georg Høst; hendes Søster Anna Ravn og mange yngre af Slægten; endvidere adskillige høitstaaende og høit-hædrede Mænd, og Flere af begge Kiøn, bekiendte og beundrede for Aand og Talenter. Alles venlige Deeltagelse glædede Brudeparret saaledes, at Dagen svandt for dem i en uafbrudt lykkelig Stemning, og ingen Træthed havde endnu indfundet sig, dengang de sidste Giester henimod Midnat toge bort. Om Aftenen havde der været lidt Musik og Dands, til hvilken Brudeparret med munter Spøg havde gjort Begyndelsen.

Blandt de skriftlige Ytringer af Deeltagelse, som den Dag sendtes dem, var der et Brev fra Biskop Brammer i Aarhus (som ogsaa for endeel Aar siden for første Gang havde mødt sin elskede Hustru, Signe Høst, paa Frederiksgaard). Han lykønskede „den gamle Patriarch og hans „Hustru til den gyldne Aftenglands, der saa skiønt tilsmilede deres trofaste Pagt ved Dagens Holding, o. s. v.” Ogsaa var der smukke og hiertelige Breve fra Etatsraad, Prof. Molbech, og fra Søstersønnen Dr. medicinæ N. Ravn, dengang i Paris, og Flere. Et særdeles kiært fra Brudgommens ældste Ungdomsven, Christian Bredsdorf, Sognepræst til St. Jørgensgaard i Fyen. Med ham og Eggert Randrup, der blev Præst i Taagerup paa Laalland, stiftede min Fader et inderligt Venskab i Slagelse-Latinskole, der fortsattes ikke blot i Studenterdagene, men i hele deres øvrige Liv. Stadigst corresponderede han med Randrup, som døde først af de Tre, og Fædrenes Venskab var alt forud gaaet i Arv til deres Børn. Fra Bredsdorf fandtes efter Faders Død et Brev, skrevet i 1784, hvori han lykønsker Beyer til „at han saa hæderligt var optaget blandt de „akademiske Borgere, og havde viist sig som den bedste Student det Aar fra Slagelse - Skole”. (Bredsdorf var bleven Student Aaret før.) Bredsdorfs sidste Brev var skrevet 62 Aar efter, med Lykønskning til Guldbrylluppet. Han beklager, „at hans Alder og Svagelighed ikke tillod ham „personligt at møde, men det var hans Haab, hvis Gud lod dem Alle leve, at see Beyer hos sig „næste Aar til Guldbrylluppet paa St. Jørgensgaard”. Min Fader tænkte med stor Glæde paa at følge denne Indbydelse; men da Guldbryllet kom, havde Gud kaldt den kraftige Olding bort førend de to svagelige Gamle i St. Jørgensgaard.

Medens alle Børnene vare samlede hos Forældrene i denne festlige Tid, ordnede og meddeelte min Fader os sine testamentariske Bestemmelser. Hvis han døde før vores Moder, skulde hun ganske træde i hans Sted som Eierinde af Frederiksgaard, m. m.; men naar de Begge vare bortkaldte, skulde denne Eiendom tilfalde de sex Døttre. Sønnerne havde hver alt nu eget Huus og Hiem og skulde have Vederlag i nogle Penge, der endnu stode som anden Prioritet i Islegaard. Ogsaa i Frederiksgaard stod der og staaer endnu fremmede Penge, saa det var ikke store Summer, der her blev bestemt over; men det gjaaldt at sikkre de mange ugifte Døttre et selvstændigt Hiem, og at sikkre dem det kiære gamle, dyrebare Hiem — de gifte skulde have en lille aarlig Renteafgift — men for Hver af dem, der som Enke eller Ugift vilde benytte sin Ret til at beboe Frederiksgaard og tage Deel i dens Bestyrelse som Med-Eierinde, skulde dens kiærlige Favn altid

være aaben. Denne Bestemmelse for sex Døttre (der indbefattede den ældste og den yngste af de ni Børn), kunde alene grundes paa Haabet om fremdeles Enighed og Kiærlighed? Min Fader sagde os, at han havde dette Haab; vi svarede ham, at vi havde det Alle — og vi maatte ikke svige dette Haab, da det indeholdt et alt for stort Gode for os, der ellers maatte opgives — det gialdt om at beholde et Hiem, og et saa elsket Hiem, som dette; eller at adskilles i Tiden og fordeles i fremmede Huse. Saa skrev da Fader og Moder og alle Børn og Svigerbørn deres Navne under denne testamentariske Bestemmelse; og med denne for os saa vigtige Handling sluttedes Guldbryllupsfesten.

Efter den Tid gled Sommeren hen i sin vante Travlhed. Min Fader fyldte sit 81de Aar, „men følte sig som om han var tyve,” sagde han. Han svang sig endnu rask op paa sin gamle livfulde Ridehoppe, der nu i en Deel Aar havde baaret ham. Ofte havde dens Føl løbet med ved Siden paa de landlige Toure, da min Fader holdt af Dyr og af alskens smaat Afkom. Hans Princip, at opdrage ved Mildhed og Godhed viste sig ogsaa mod Dyrene; naar en Hest, en Ko eller en Væder fik Prygl af Folkene, fordi den var trodsig, lærte han dem, hvorledes Dyret, ved at lokkes for m. m., kunde afrettes og bringes til Lydighed. (En arrig Gase f. Ex., der vilde bide alle Folk i Benene, fik han saa tam, at den strøg sin Hals op ad ham, naar han kom ud i Gaarden.) Hans Ridehoppe havde en Tidlang de Nykker, at den ikke taalte nogen Anden paa sin Ryg, end dens egenlige Herre. Undertiden fik den det Indfald at løbe bort fra Gaarden ud i Marken. Folkene fik ikke let fat paa den igien, men naar min Fader kom ud og kaldte paa den, indfandt den sig godvillig hos ham. — Den var ogsaa med at trække ham til hans sidste Hvilested, og døde af Alderdom paa Frederiksgaard nogle Aar efter.

I Vinteren 1846 vilde min Fader køre til en Brændeauktion ude i Skoven. Stærkt indpakket sad han paa den aabne Vogn (den lukkede fra Handelstiden var for mange Aar siden opslidt); da gik der noget i Stykker, som skulde gøres i Stand ved Hielp hiemme fra, og de vare et Qvarteers Gang fra Frederiksgaard. Han lod Kudskene blive ved Vognen, gik selv hiem og hentede det Fornødne, og da Karlen havde bragt Alt i Orden, satte han sig, saa hed han var, op paa Vognen igien og kørte til Skoven. Dette paadrog ham en Forkiølelsessygdom, og efter den Tid blev han ikke rigtig rask mere. Henimod Foraaret blev han svagere og svagere, hans kraftige Gang blev mattere, hans ranke Figur begyndte lidt at bøie sig, dog var hans Aand fuldkommen klar til det Sidste. Hans tankefulde, alvorlige Aasyn viste tidt, at hans Tanker dvælede ved Afskeden fra Jorden og hans Kiære der. Ofte havde han før talt med os om Døden; nu, da han følte dens Nærhed, gjorde han det mindre, for ikke at bedrøve os. „Maskineriet er slidt op, det „duer ikke mere, Børn,” sagde han engang, da Lægemedlerne viste sig uden Virkning. Ofte faldt han i Søvn, naar han sad stille. Den søvnige Natur kunde han ikke lide; den var han ikke vant til. Endnu 14 Dage før sin Død gik han med langsomme Skridt rundt om paa Marken og saae paa Sæden. Ved sin Paaklædning og Afklædning hialp han sig altid selv; fremmed Opvartning, endogsaa af hans Børn, var ham imod. „At hente Faders Tøfler”, naar han kom hiem om Aftenen, var det Eneste, han havde tilladt; at gaae med Sloprok foragtede han, ligesom mange af denne Tids „Blødagtigheder” — at synke ned i bløde Stole, m. m. Selv havde han ikke eiet nogen Lænestol, før til Guldbrylluppet — „men kom nu til unge nygifte Folk,” sagde han, „saa staaer „der en heel Kreds, og saa kaste de unge Mennesker sig i dem, som om de vare hundrede Aar.”

Et Par Dage før han døde, steg han op paa en Stol, for at rette Noget i Uhrværket paa det store, gamle, hvide Væggeuhr med Messingbeslaget, der havde været Bedstefader Høst's. Med stor Skræk saae den ældste Datter den dødssvage Fader staaende der, — men at giøre Uhrene i Stand, „det var han jo altid vant til”.

Søndagen før han døde, havde han et kiært Besøg af sin mangeaarige trofaste Velynder, Conferentsraad, Finants-Deputeret Johnsen og hans elskelige Hustru og Børn. Min Fader var den Eftermiddag saa mat, at han havde lagt sig. De vare Alle efterhaanden inde hos ham. Han forstod godt at det var Afskedsbesøg, og deres Venlighed baade glædede og rørte ham. Men det var kun hans Miner, der udtrykte, hvad han tænkte derved; at yttre Noget derom, det følte han vel, vilde angribe ham og os Alle for meget.

Den 9de Juli 1847 var hans sidste Dag. Den Gudhengivenhed og Sindsro, der havde fulgt ham gennem Livet, var den Samme i Døden; men Legemets kraftige Constitution resignerede ikke saa let som Aanden ved Dødens Komme. Af og til saae man den heftige Kamp ved det voldsomme Aandedræt. Naar det blev roligere, spurgte han: „Hvor er Moder?” og saae til hende. — Den yngste Søn havde Dagen før maattet tage Afsked med ham; den ældste var for langt borte, til at kunne komme. Den mellemste Søn, Præsten, var hos ham i de sidste Timer. Han meddeelte Faderen Adskilligt af hvad der var forhandlet den Dag i Conventet i Roskilde, som han kom fra. I Samtalens Gang var det Sidste, den gamle Theolog sagde til sin Søn: „Ja, Troen, den maae vi „holde fast ved.” Henimod Solnedgang endtes Kampen mellem Døden og Livet, og ved det sidste Suk udbredte det lykkeligste Smil sig over hans Ansigt. I dette lykkelige Smil laa den bedste Trøst i Adskillelsens Øieblik for hans Hustru og hans Børn.

Med et talrigt Følge blev han ledsaget til sit sidste Hvilested, hvor Pastor Clasen holdt Afskedstalen ved hans Baare.

Den Tomhed, der opstod ved hans Bortgang, maatte naturligviis føles allermeest af Hustruen, der havde henlevet den største Deel af sit Liv, over 51 Aar, ved hans Side. Dog bar hun sin Alderdoms-Sorg med mere Fatning end de yngre Aars. Det var visselig i det Haab, at Adskillelsen nu ikke vilde vare saa længe. I hendes tidligere Sorger havde hendes Mand altid opmuntret hende til Beskieftigelse, som den bedste Opmuntring og Adspredelse. „Men nu har jeg jo ikke Noget at „bestille,” sagde hun. Hun var saa vant til at sye og sysle og ordne og sørge for ham, at der maatte Tid til, inden hendes vante Flid kunde komme i Gang i andre Retninger. Denne heldbringende Tilbøielighed bragte hende dog snart til flere Kiærlighedsarbejder, Foræringer til Børnene og Børnebørnene m. m. (Blandt andet strikkede hun i sin Enkestand 6 store Bomulds-Sengetæpper.) Læsning havde begge Forældrene altid havt særdeles Smag for, og vedbleve dermed til deres sidste Dage. Om Aftenen spillede de ofte Schak sammen, eller senere Kort, som den bedste Aftenadspredelse for gamle Øine. Selskabelighed tog Moder ogsaa Deel i til det Sidste, baade ude og hiemme, og megen Opmuntring i hendes Enke-Aar skyldte vi Faders Broders og Moders Cousines tre kiærlige Døttre, og særdeles Etatsraad, Høiesterets-Advokat Salicath, gift med en af de yngre af disse. (Som han nu var Moderens, blev han siden fremdeles Døttrenes trofaste Ven, Raadgiver og Støtte.)

Aaret efter Faders Bortgang døde den ældste Datters sidste Barn, Andreas Petrus Høst. Fra Barn af havde han lidt af Krampetilfælde, og var derfor bleven underviist i Hiemmet; meget

havde han syslet med Bedstemoderen i Haven og ved hendes Fierkræ, hvoraf hun havde mange, som hun selv fodrede, saaledes at naar hun kom ud i Gaarden, fløi de imod hende fra alle Kanter. Hendes unge Hiælper var nu borte; Savnet af de Unge gaae de Gamle nær til Hierte. Hun sørgede baade for Datterens Skyld, men tillige selv, som om han havde været hendes eget Barn.

Uden Sygdom tog hun efter Faders Død lidt efter lidt af i Førlighed; led ogsaa undertiden af asthmatiske Tilfælde, som dog gik hurtigt over. Disse kom især ved Forandringer i Temperaturen, hvorfor ogsaa hendes Sovekammer, den sidste Vinter hun levede, blev opvarmet — Noget, som hun og Fader aldrig før havde kunnet lide, hvor haardt end det frøs. Først i Marts 1851 indtraf en saa streng Frost, at hun omtalte den som høist ubehagelig. Dog klagede hun ikke over Sygdom, og tilbragte Søndagen ret munter mellem alle sine Døttre og sin Svigersøn. Som sædvanligt gik hun tidligere tilsengs end de Andre, og da den Datter, der laa i samme Værelse, senere kom ind, fandt hun Moderen i rolig Slumner. Men ved Midnatstid blev hun vækket af et dybt Suk. Hun spurgte til Moder, men fik intet Svar; sprang ængstelig op, følte paa hendes kolde Pande, kaldte alle Søstrene sammen, og Øieblikket efter stode vi omkring Sengen, hvori den kiærligste Moder blidt og stille var indslumret, uden Sygeleie — som hun altid havde bedet Gud om at maatte fritages for — uden Lidelse, uden Dødskamp.

Nu vare begge de kiære Gamle borte; Familien havde intet Overhoved meer. Den utrættelige Moder blev bragt til Hvile ved sin Ægtefælles Side — hun blev, ligesom han, fulgt af Mange dertil. Een Gravhøi dækker over dem Begge, med et støbt Jernkors for hver, med Navn, Fødsels- og Dødsaar. Disse Kors ere forbundne med en Lænke, i hvilken der hænger en Plade med Indskrift: „D. 25 Mai 1796”. En immergrøn Eg er plantet bag Faders Kors, et hvidt Rosentræ fra Frederiksgaards Have bag Moders.

Altsaa fra Marts 1851 var Frederiksgaard Døttrenes Eiendom. Af de fraværende Sødskende besøgte den jævnligt som det kiære Barndomshjem, Stedet med de mange kiære, baade synlige og usynlige Minder; og saavel deres Ægtefæller som deres Børn elskede det gamle Familiesæde, og Mange af Slægterne Beyer og Høst følte Glæde ved at samles der. For Børnene havde alle Gienstande der Interesse, Alting havde en Historie, som de gierne vilde høre, saavel Træerne i Haven, som Bedsteforældrene havde plantet, og det sorte chinesiske Chatol, som havde tilhørt Oldefader Høst (for et Par Aar siden oplakeret og forgyldet), med et stort Speilglas for Skabet, der indeholdt mange Rariteter, og det ligesaa gamle hvide Uhr, og den store Kikkert, og de mange smukke Guldbryllupsgaver fra kiære Slægtninge og Venner; og saa Loftet, der indeholdt saa meget fra forskjellige Perioder, som Børnene gierne vilde undersøge, og en Mængde Landkort og Bøger, samlede og efterladte af Bedstefaderen, og af Andreas Petrus Høst (bragt hjem med af hans Enke Anne født Beyer), og af deres Søn Georg Frederik Høst, foruden hvad Søstre selv havde samlet af Sligt — og saa var til Pintsen 1857 alle Værelserne blevne nymalede med Oliefarve, og adskilligt Nyt anskaffet til Forskiønnelse og Nytte, og hele Huset oppudset og reengiort — og Pintsen kom, og vi fornøiede os Alle over vort kiære, yndige Hiem — og saa Morgenen efter anden Pintsedag, indtraf et uheldsfuldt Stormveir, der hvirvlede en Funke ud fra Ildstedet under den store Vadskerkiedel og ind i noget altfornær liggende Torneqvas, og fra dette op i noget Træværk, og saa i Straataget, der efter den vedholdende Tørke var end mere fængbart — og saa gik Alt op i Luer paa mindre end $\frac{1}{2}$ Time — alt det Fornyeede, og alt det kiære, kiære

Gamle! — Kun Portraiterne, Guldbryllupstestamentet og nogle ganske faa Gienstande til, bleve frelste — ellers Alt hvad Forældrene, Alt, hvad vi mange Søstre i mange Aar havde samlet, erhvervet, bevaret og elsket — Alt var tabt!

Dog, Gud være lovet! Menneskeliv blev sparet; først og fremmest en lille syvaarig Brodersøn, som var i Besøg og endnu laa i Sengen — han blev nu, og det var anden Gang i hans unge Liv, baaret upaaklædt ud af det brændende Huus — og den unge Broderdatter, der ligeledes var som Giest, blev sendt langt bort. De fire Søstre, som vare hiemme, kunde i Forfærdelsen og overvældede af den umaadelige Røg, der af Stormen blev dreven ind i alle Værelserne, ikke faae reddet mere end de ovennævnte Sager. Af Dyr indebrændte en Hest og noget Qvæg, der vel var bleven løst, men selv løb ind i Ilden igien, og 3 Grise.

Dog selv denne Jammer og haarde Tilskikkelse har efterladt mange kiære Minder. Hvor deeltagende kom ikke de nærmeste Naboer og førte de grædende og halvt fortvivlede Søstre bort fra det brændende Hiem; hvor kiærligt ilede ikke Slægt og Venner til, for at hielpe med Raad og Daad; hvor mange uundværlige Sager bleve ikke sendt os i de første Dage og fremdeles; og Huus og Opholdssted tilbudet og venligt skienket, m. m., som vor Erkiendtlighed aldrig glemmer, og som indeholdt ligesaa megen Trøst og Opmuntring for os, som det i Øieblikkets Trang var os til uvurdeerlig Nytte. Kun Den, der har prøvet, hvad det er, pludseligt ikke at eie meer end hvad man gaaer og staaer i, efteråt have været vel forsynet — kun Den forstaaer tilfulde, hvor kiærkomne alle slige Gaver ere i Nødens Øieblik.

En Bolig for Sommeren fik vi leiet i Brøndshøi, hvor vi flyttede ind tre Dage efter Branden — i et Huus, over hvis Dør der staaer skrevet: „Taknemmelighed”, et meget karakteristisk Navn for os i en saadan Tid.*) I Sommerens Løb har et nyt Frederiksgaard reist sig af Asken, bygget paa de gamle Grundsteen og Værelserne paa de gamle Skillerum; og Straatag er atter derpaa, da den lave Assurancesum gjorde det umuligt at tække med Tegl eller Skifer — og hvad der ligner det Gamle meest er os desuden ogsaa kiærest — men kun tre Længder kunde der bygges for Assurancen — i den fjerdes Sted, den eneste der stod fra den gamle Tid, bliver ingen ny opført — vi maa finde os deri og plante Træer i Stedet; og mange Træer maa vi plante i Haven, i Stedet for dem, som Ilden har ødelagt og forbrændt rundt om Gaarden — de stode dengang i deres Blomstring — og nu er det Efteraar — — ligesom vort Livs Efteraar stunder til, dog maa vi begynde med freidigt Mod forfra — og den kiærlige Deeltagelse vi have fundet, maa være den bedste Opmuntring, hvormed vi atter tiltræde det gamle, fornyede Hiem.

Den 16de October, en Fredag, flyttede vi atter ind paa det kiære Frederiksgaard, hvor jeg nu skriver disse Linier. Alfred og Cecilie vare netop i Kiøbenhavn, og kom herud om Aftenen og drak Thee med os!

Gud bevare det Hiem for os i Fremtiden, som hans Godhed nu atter har skienket os! Gud lade den Kiærlighedens og Enighedens Aand, der hidtil var vor bedste Lykke, fremdeles boe iblandt os!

*) Dette Huus er, mærkeligt nok, bygget paa den Grund i Brøndshøi By, hvor Frederiksgaard, før Udflytningen, har staaet — nu tilhørende et Par fortræffelige Ægtefolk i Nyboder, Thomsens, Manden Dreier ved Holmen — der have viist os en Forekommenhed og Venlighed, som vi aldrig glemme.

Den 22de November vare vi atter samlede til Alters i Brøndshøi-Kirke, første Gang efter den ulykkelige Brandhistorie.

Og nu nærmer Julen sig — Gud gjøre den glædelig og god for vor hele Slægt!

Her ende min Tantes Optegnelser, som det har været mig, den ældste af hendes Brodersønner, en kjær Pligt at gjøre bekjendt i en videre Kreds. — For et Par Aar siden spurgte jeg hende, om det ikke var hendes Hensigt at lade det trykke, som hun havde optegnet om Familien, da det vist i høi Grad vilde interessere de fleste af dens Medlemmer. „Nei, vent til jeg er død,” svarede hun, „saa kan du udgive det for mig.” — Nu, da jeg har adlydt hendes Villie, maa det maaskee være mig tilladt at tilføie nogle faa Ord om hendes sidste Dage.

Allerede i Slutningen af Marts Maaned (1861) var hun Døden meget nær; dog kom hun sig atter, skjøndt langsomt. Sidst i Mai var hun saa vel, at hun turde vove at tilfredsstille et kjært Ønske, nemlig endnu en Gang at see Fru Heiberg i „Viola”. Det var den 29de Mai. Jeg opnaaede at faae en Plads ved Siden af min Tante, hvilket jeg med Rette ansaa for en stor Ære. Det var en vemodig skjøn Aften. Fru Heiberg forekom mig at spille mere mesterlig end nogen-sinde, og jeg hviskede til min Tante: „Hun veed vist, at du er her”. Skjøndt vi ikke lode os mærke med det for hinanden, følte vi dog vistnok Begge, at det var min Tantes Afskeds-Besøg i dette Kunstens Tempel, hvor hendes skjønne Aand saa ofte havde glædet sig; at hun nu for sidste Gang saae Fru Heiberg spille, Fru Heiberg, hvem hun beundrede som Kunstnerinde ligesaa høit, som hun elskede hende som Veninde og agtede hende som Menneske. Vi ville herom anføre nogle Ord af hende selv, som findes i et, desværre ufuldendt, Manuscript: „Bidrag til ædle Qvinders Biographier”. „Naar Talen er om udmærkede og ædle Qvinder,” skriver hun, „hvem skulde min Tanke da heller dvæle ved, end den høitbegavede, navnkundige Kunstnerinde, Digteren Heibergs Hustru, hende, hvis dramatiske Fremstillinger i en lang Række af Aar har henrevet det danske Folk til jublende Beundring, og om hvem jeg har sagt: „Hendes Værd som Menneske staaer ikke under det Værd, hun har som Kunstnerinde”. Om hendes Værd som Kunstnerinde vil jeg her ikke tale; hvad hundred Tusinder have seet, hørt og erkjendt, det behøver ikke at gjentages. Kun Avind og Misundelse have undertiden bestræbt sig for at nedsætte det, ligesom kun Avind og Misundelse undertiden have stræbt at nedsætte hendes Værd som Menneske. Det Sidste har været ligesaa forgjeves som det Første . . . . Jeg henregner det som en Gunst af Lykken, at høre til hendes fortroligere Omgangsvenner, — Noget, der har skjænket mig mange Glæder i Livet.” — Man vil af disse Ord kunne danne sig en Forestilling om, hvilken Betydning dette sidste Besøg i det kongelige Theater har havt for Sille Beyer. Om en af de første Gange, hun kom i Berøring med denne Konstanstalt, som hun har offret saa stor en Deel af sine bedste Kræfter, herom findes ogsaa en Fortælling i det omtalte Manuscript. Da denne kaster et saa sandt Lys over hendes hele elskværdige og beskedne Personlighed, vil det vist være velkomment her at læse dette Brudstykke, som ellers neppe vil blive trykt. Hun fortæller, hvorledes hun gjorde Bekjendtskab med Heibergs, paa følgende Maade:

„Mit Bekjendtskab med Heibergs skylder jeg min første Bearbejdelse af et Calderonsk Drama („Livet en Drøm”). Mine litteraire Arbeiders Velynder, Etatsraad og dengang Theater-

directeur Molbech havde opmuntret mig til dette Forsøg, laant mig spanske Bøger, for at jeg kunde gjøre mig bekjendt med Sproget m. m., og da dette nogenlunde var skeet, vovede jeg mig, saa ufuldkommen jeg var deri, til det ovennævnte Arbeide. I Foraaret 1838 bragte jeg Molbech min temmelig frit behandlede Oversættelse — en correct havde jeg ikke været istand til, men en aldeles correct vilde heller neppe kunde være fremstillet paa den danske Skueplads. Min Bearbejdelse vandt Molbechs Bifald, dog talte han om at vise den til Heiberg, som „Den, der fremfor Nogen her var kjendt med Calderons Værker, og Den, der i det Hele taget, bedst kunde bedømme mit Arbeide og dets Brugbarhed for Scenen.””

[Ved det, som nu følger, har Forfatterinden skrevet: „NB. Dette indtil Mrkt. ** NB. sættes Alt nedenunder med smaa Typer.”]

„Inden dette skete, afreiste jeg imidlertid til Jylland, hvor jeg opholdt mig i Sommermaanederne i en Hede-Egn hos en saakaldet klog Mand med en Familie, der havde en lille lidende Datter, som var saa heldig at blive helbredet der. Paa dette temmelig afsides Opholdssted modtog jeg efter nogen Tids Forløb en stor Pakke med Posten, der indeholdt det mig velbekjendte spanske Bind af Calderon, min Bearbejdelse og to Breve. Det ene, fra Molbech, henviste mig til det indlagte Brev fra Heiberg, der gav mig Anviisning til nogle faa Forandringer i Stykket. Den Glæde, jeg følte ved at læse Heibergs gunstige Ytringer om mit Arbeide, kan jeg ikke beskrive. Hans Forslag, at beholde nogle af Originalens lange Monologer eller Repliquer uforandret og uden Forkortninger, blev af mig naturligviis modtaget som en ufravigelig Forskrift; jeg ilte med at iværksætte dette; men da jeg aldrig godt har kunnet tale uden med nogle ganske Faa om Arbeider af den Natur, eller holdt af, at Andre skulde vide, jeg foretog mig Sligt; og jeg især dengang, som yngre, ønskede at være anonym saa længe som muligt, saa faldt det mig vanskeligt nok at finde et afsides og uforstyrret Sted dertil. I et af de tre meget gode Værelser, vi beboede, kunde det ikke skee, uden at jeg skulde have sagt Grunden, hvilket jeg dengang meget nødtigt vilde; jeg stod da tidligt op om Morgenen og valgte til mit Boudoir et lille Pulterkammer med Muursteensgulv, hvori vort Reisetøi havde sin Plads. Paa en af Kufferterne satte jeg mig med de omtalte Breve og Calderon for mig, og gjorde i mit Hjerte Undskyldning for alle disse navnkundige litteraire Stormagter, at jeg modtog dem paa et saa simpelt Sted. Omarbejdelsen af de omtalte Repliquer fik jeg imidlertid snart i Stand, og afsendte atter Pakken til Theaterdirectionen, hvilken Udskrift jeg efter Molbechs Anviisning var nødt til at sætte derpaa. I Saisonen 1838—39, da jeg hørte Fru Heibergs glimrende Fremsigen af disse lyriske Repliquer, maatte jeg smile ved mig selv, ved at tænke paa det tarvelige Sted, hvor disse Vers vare indklædte i den danske Form.”

[** NB. Her ophører dette nedenunder med smaa Typer.]

„Efter Professor Heibergs gunstige Ytringer og den Anviisning, han havde givet mig, især angaaende Violantes Repliquer i 3die Act, var det min Skyldighed, at takke ham derfor. Det faldt af sig selv, at det i høi Grad maatte interessere mig at blive personligt bekjendt med ham og med den uforlignelige Kunstnerinde, som jeg alt længe, for mit eget Vedkommende, skyldte Taknemmelighed for hendes Fremstilling af den yngste Datters Rolle i mit lille første Arbeide for Theatret („Det hurtige Frieri,” Lystspil paa Vers efter Baggesens Fortælling) og som Donna Diana (oversat af mig efter West's tyske Bearb.) Det var dog ikke uden betydelig Hjertebanken, at jeg gik ud til dem i Brogaden paa Christianshavn, jeg syntes slet ikke, at jeg kunde tale godt nok

med to saa geniale og udmærkede Personligheder. Men da jeg kom der, mødte de mig Begge med saa megen Venlighed og Velvillie, at min beklemte Tilstand snart maatte ophøre. Fra den Dag af bandt mit Hjerte sig meer og meer til Johanne Louise Heiberg.

Min Beundring for Kunstnerinden var som oftest ganske glemt, naar jeg sad og talte med hende. Naar jeg saae ind i disse mørke, sjæfulde Øine, der altid afspeilede, hvad der i det Øieblik opfyldte hendes Indre; og naar hun saa talte med den elskelige Mildhed, Forstandighed, Aabenhed og Ærlighed, der var hende egen, da var det især Mennesket, det sande, ypperlige, uforstilte Menneske, jeg beundrede og følte mig tiltrukken af. Naar hun sagde noget spøgefuldt og muntert, var hun ganske uimodstaaelig; den Tid, da det skjelske Lune hyppigt brød frem hos hende, var maaskee allerede dengang gaaet over til den tænksomme Alvor, der senere meer og meer traadte frem; maaskee Samtalen ogsaa mere antog den Retning med mig, der var endeel Aar ældre end hun. Livfuldt, træffende og skarpsindigt var Alt, hvad hun sagde. En klar Opfatning og de reneste Principer gik igiennem alle hendes Yttringer.”

Dette er et af de eneste Steder, hvor Sille Beyer har leveret et ringe Stof til sin egen Levnetsbeskrivelse, hvilket hun tilfældigvis er kommen til ved at beskrive en Andens Liv. Derfor vil man vistnok gjerne tilgive os denne ikke ganske korte Udflugt fra vort egenlige Emne, Fortællingen om hendes sidste Tid, hvortil vi nu vende tilbage.

Skjøndt hendes Forstand og Aand Intet havde lidt, saa havde dog Sygdommen bevirket en Svækkelse i hendes Lyst til at beskæftige sig saa meget som tidligere med æstetiske Arbejder. Nu kunde hun ogsaa kun sjældent tænke paa selv at opsøge sine gamle Venner, blandt hvilke hun talte saa mange i den nære Hovedstad. De besøgte nu hende og ved ethvert „Farvel” tænkte man, at det var det sidste. — Blid og stille vandrede hun om i Værelserne og i Haven paa sit kjære Barndomshjem, Frederiksgaard. Istedetfor at falde til Besvær, stræbte hun tvertimod at skjule sine Lidelser og at være til saa megen Nytte som muligt. Hun syntes at betragte det som en Naade, endnu at skulle opleve saa skjøn en Sommer. Denne havde vistnok ogsaa en heldig Indflydelse paa hendes Befindende. I de sidste Maaneder var hun bleven muntre og havde faaet mere Lyst til at læse, ja, hun skrev endog efter lang Tids Mellemrum atter et Digt, det sidste, en Sang i Anledning af en Jubelfest for Pastor Clasen, Frederiksgaards trofaste gamle Sjælesørger igiennem to Slægter, ham, som saa kort efter skulde tale ved hendes egen Kiste.

Den 25de August, hendes sidste Fødselsdag, bragte Mange hende deres gode Ønsker. Veiret søgte ogsaa at forherlige denne Fest, og hun befandt sig saa vel, var saa glad tilmode, at det saae ud, som om man endnu længe turde haabe at beholde hende. Dog stod det klart for hende selv, at hun snart skulde sige denne Verden Farvel. Da jeg vilde forære hende en Bog, som jeg havde medbragt fra et Besøg i Paris, og som hun syntes at sætte megen Priis paa, sagde hun: „Vi kunne jo være lige gode om den”.

Lidt over fjorten Dage senere, den 10de September om Aftenen, havde hun udaandet: hendes Død var stille og rolig som hendes Liv. Savnet af hende var tungt, men Sorgen var af den Slags, som opløfter istedetfor at nedtrykke. Det er snarere en vemodig Glæde end en bitter Sorg, som man bør nære, naar saa elskelig en Sjæl bryder sit jordiske Hylster og svinger sig bort,

op til sit rette Hjem. De, som staae tilbage hernede og, saaledes som jeg, have kjendt, elsket og æret denne ædle og høit begavede Danneqvinde, kunne nu paa hende selv anvende hendes egne ovenfor anførte Ord: „Jeg henregner det som en Gunst af Lykken, at have hørt til hendes fortroligere Omgangsvener” — Noget, der har skjenket mig mange Glæder i Livet.

Begravelsesdagen, den 16de September, var ligesaa skøn som vemodig.

„I Havehjørnet, hvor hun sad
Blandt Blomsterbørnene i Aftenrøden,
Der var en Taare paa hvert Blad;
Thi deres Moder dem berøved Døden.”

Saaledes skrev en gammel Ven af Familien paa Frederiksgaard, og den forsamlede, sørgende Familie hørte Digtet oplæse samme Morgen. Et halvt hundrede Krands skjulte Kisten, da den af unge Slægtninge og Venner blev baaren ud igjennem Haven.

I Brøndshøi Kirke havde en talrig Skare forsamlet sig, Slægt og Bekjendte, Herrer og Damer fra Kjøbenhavn og Omegnen, Beundrere og Elever. Man saae mangen sortklædt Skikkelse lægge en Blomsterkrands, det sidste Farvel, ved Foden af Kisten, som ikke havde Plads til dem alle. Kirkens Vinduer vare tildækkede, og en Mængde Lys bestraaede den Bue af Grønt og Blomster, der hvælvede sig over Kisten foran Alteret. En dyb høitidelig Stilhed herskede, da Pastor Clasen traadte frem. Den Lovtale, som han holdt, var sand — og deri laa den bedste Trøst for dem, som sørgede. Efter ham talte den Afdødes Broder. Selv greben varmt og inderligt af Øieblikket, gjorde han et stærkt Indtryk paa Mange. Da den Hensovede skulde bæres til sit sidste Hvilested, kappedes Flere af Følget om at vise hende denne Ære. Kisten blev baaren ad en Skraaning lige ned i Graven, som mere lignede en smilende Løvhytte end Dødens mørke Gjemme; — saaledes havde kjærlige Hænder lige til det Sidste villet strø Blomster for Den, som saa høit elskede dem og alt det Skjønne i Naturen. „Man kunde jo faae Lyst til at blive dernede med det Samme,” sagde en ærværdig Olding, en gammel Ven af Familien. Den blomstersmykte Kiste blev saaledes staaende indtil ud paa Eftermiddagen, — da først blev den bedækket med Jord, og Gravhøien med Blomster.

Sille Beyers lille Værelse, hvor hun læste og skrev om Dagen, sov om Natten, levede og døde, — det seer fremdeles ud som da hun beboede det, og det vil blive staaende saaledes. Slyngplanter snoe sig op ad Væggen imellem yndige Blomstermalerier af Frøken Løvmand, hendes Veninde, imellem Heibergs, Fru Heibergs, Kammerherreinde Rosenørns og Andres Portraiter, som vare hende saa kjære i Livet. Hendes Bogskab staaer endnu paa den samme Plads. Det rummer ingen stor Mængde af Bind; men dets Indhold er godt, og det bærer tillige Vidnesbyrd om, hvor meget hun har været elsket; thi det bestaaer næsten udelukkende af Gaver, som hun har modtaget efter den ulykkelige Ildebrand i 1857. Ja, selv hendes Sykurv staaer urørt saaledes, som da hun forlod den.

Ogsaa vi ville slutte med at ønske al mulig Held og Lykke over det kjære Frederiksgaard. Det vil om 1½ Aar, den 14de September 1863, kunne høitideligholde sit Diamantbryllup med Familien Beyer. Gid det endnu længe maa besiddes af denne Slægt, hvortil det er knyttet ved saa mange gamle, saa mange dyrebare Erindringer!

U d g.

FAMILIEN BEYER.

Tavle I.

Herman Beyer,
Præst paa Møen. (Børn)

Valentin Hermansen Beyer,
f. 16***, Herredsfoged i Hassing og Refs Herreder i Thy, Eier af Nørre-Hedegaard, g. 1694 m. *Ide Sophie Grove,*
D. af Artilleri-Oberst *Andreas Grove.*

I. *Christopher Valentinsen Beyer,*
f. 1694, deponerede 1715 fra Thisted, $\frac{1}{5}$ 1718 Cand. theol.

VII. *Peder Grove Beyer,*
f. $\frac{30}{11}$ 1707, $\dagger$ $\frac{11}{2}$ 1790, deponerede 1730 fra Viborg, $\frac{3}{11}$ 1733 Cand. theol., 1738 Præst i Glumsø og Bavelse, fra 1755 tillige Provst over Thybjerg Herred, 1773 Magister theologiæ; 3 Gange g. $\frac{1}{1}$ m. *Anne Maryrete Fog* fra Aalborg, $\frac{2}{1}$ m. *Anne Kirstine Olausen*, D. af en Vestindianer, som eiede en Gaard i Lyngby, $\frac{3}{1}$ 1784 m. *Agnete Augusta Henriksen*, D. af Præsten i Idstrup. — Af hans 21 Børn overlevede ham:

A. <i>Seyer Mahling Beyer,</i> f. $\frac{11}{8}$ 1740, $\dagger$ $\frac{30}{5}$ 1840, Amtsprovst og Præst i Egitslevmagle (see Stamtavlen over <i>Seyer Mahling Beyers</i> Efterkommere, Tavle IV.).	B. <i>Ide Sophie Beyer,</i> g. $\frac{1}{1}$ m. Pastor <i>Brendstrup</i> til Krummerup og Fuglebjerg, $\frac{2}{1}$ m. Skolelærer <i>Kühl.</i>	C. <i>Hans Peter Beyer,</i> f. $\frac{13}{8}$ 1747, $\dagger$ $\frac{1}{9}$ 1812, Kammerraad, g. m. <i>Elisabeth Esmit Aarøe</i> (f. $\frac{19}{8}$ 1760, $\dagger$ $\frac{8}{5}$ 1800, see Tavle III, a.).	D. <i>Anne Margrete Beyer,</i> g. m. Justitsraad <i>Grandjean.</i>	E. <i>Helvig Beyer,</i> g. m. Godsinspecteur <i>Hansen.</i>	F. <i>Charlotte Elisabeth Beyer,</i> f. 1757, $\dagger$ $\frac{21}{8}$ 1817, g. m. Pastor <i>Elias Grønner</i> (f. $\frac{16}{1}$ 1754, $\dagger$ $\frac{30}{7}$ 1818, see Familien <i>Grønner</i> , Tavle V.).	G. <i>Andreas Frederik Beyer,</i> f. $\frac{9}{8}$ 1765, $\dagger$ $\frac{2}{7}$ 1847, $\frac{26}{7}$ 1786 Cand. theol., 1795 Sukker- raffinadeur og Grosserer; siden 1803 Eier af Frederiksgaard, 1810—1845 af Islegaard; g. $\frac{23}{5}$ 1796 m. <i>Elise Høst</i> (f. $\frac{2}{12}$ 1774, $\dagger$ $\frac{2}{3}$ 1851, D. af Etatsraad <i>Georg Høst</i> , see Familien <i>Høst</i> , Tavle II.). Guldbryllup paa Frederiksgaard $\frac{23}{5}$ 1846.							
1. <i>Peder Grove Beyer,</i> f. $\frac{30}{12}$ 1781, $\dagger$ $\frac{10}{11}$ 1821, 1800 Cand. jur., Grosserer, g. $\frac{31}{5}$ 1805 m. <i>Karen Christine Junghans</i> (f. $\frac{12}{12}$ 1785, $\dagger$ $\frac{8}{2}$ 1846).	2. <i>Johan Grove Beyer,</i> f. $\frac{16}{8}$ 1785, $\dagger$ 18... Secondlieutenant i Søetaten.	3. <i>Annestine Beyer,</i> f. $\frac{4}{5}$ 1796.	4. <i>Frederikke Christians Beyer,</i> f. $\frac{7}{10}$ 1799, g. $\frac{18}{11}$ 1819 m. <i>Peter Gottmann Henrik Ludvig Salicath</i> (f. $\frac{23}{1}$ 1794), Etatsraad, Høiesterets- advocat, Søkrigsprocureur, R. af Dbr.	5. <i>Inger Marie Beyer,</i> f. $\frac{7}{10}$ 1799.									
a. <i>Elise Petrine Marie Beyer,</i> f. $\frac{27}{7}$ 1808, $\dagger$ 1810.	b. <i>Emilie Christine Beyer,</i> f. $\frac{9}{2}$ 1810.	c. <i>Elise Petrine Marie Beyer,</i> f. $\frac{27}{7}$ 1811, $\dagger$ 1835.	d. <i>Hansine Caroline Mathilde Beyer,</i> f. $\frac{1}{5}$ 1813, $\dagger$ 1828.	e. <i>Therese Vilhelmine Augusta Beyer,</i> f. $\frac{11}{12}$ 1815.	f. <i>Laura Georgine Esmith Beyer,</i> f. $\frac{23}{1}$ 1821.								
1. <i>Peder Georg Grove Beyer,</i> f. 1797, $\dagger$ 1802.	2. <i>Anne Birgitte Beyer,</i> f. $\frac{24}{4}$ 1798, g. $\frac{23}{3}$ 1820 m. <i>Andreas Petrus Høst</i> (f. $\frac{12}{6}$ 1787, $\dagger$ $\frac{25}{5}$ 1829, see Familien <i>Høst</i> , Tavle II, samt Tavle III, a.).	3. <i>Henrikke Kirstine Beyer</i> (kaldet <i>Sille</i>), $\dagger$ 1802.	4. <i>Alfred Beyer,</i> $\dagger$ 1802.	5. <i>Sille Henrikke Kirstine Beyer,</i> f. $\frac{25}{8}$ 1803, $\dagger$ $\frac{10}{9}$ 1861.	6. <i>Peder Georg Grove Beyer,</i> f. $\frac{30}{7}$ 1805, Dyr læge, Eier af Kirialdgaard ved Grenaa, g. $\frac{12}{10}$ 1837 m. <i>Emma Helene Claudine Eleonora Høst</i> (f. $\frac{6}{5}$ 1812, see Familien <i>Høst</i>).	7. <i>Alfred Beyer,</i> f. $\frac{12}{11}$ 1807, $\frac{25}{10}$ 1831 Cand. theol., 1833—1849 Præst i Vester- og Øster-Egede, fra 1849 i Herluf- magle, g. $\frac{17}{8}$ 1836 m. <i>Cecilie Louise Crone</i> (f. $\frac{30}{5}$ 1815), D. af Justitsraad <i>Rasmus Crone</i> (f. $\frac{12}{4}$ 1757, $\dagger$ $\frac{16}{1}$ 1827) og <i>Anna Frederikke Lønborg</i> (f. $\frac{20}{8}$ 1784, $\dagger$ $\frac{10}{7}$ 1819).	8. <i>Elise Frederikke Beyer,</i> f. $\frac{3}{12}$ 1809, g. $\frac{2}{9}$ 1841 m. Intendant <i>Peder Beder</i> (f. $\frac{2}{9}$ 1804).	9. <i>Andreas Frederik Beyer,</i> f. $\frac{25}{12}$ 1811, Eier af Mulebjerg- gaard, g. $\frac{11}{4}$ 1840 m. <i>Edle Christine August</i> (f. $\frac{17}{5}$ 1807), D. af Cancelliraad <i>Henning August</i> (f. $\frac{10}{4}$ 1780, $\dagger$ $\frac{26}{9}$ 1841).	10. <i>Herman Valentin Beyer,</i> $\dagger$ 1813.	11. <i>Hermine Valentine Beyer,</i> $\dagger$ 1815.	12. <i>Hermine Valentine Beyer,</i> f. $\frac{28}{6}$ 1816.	13. <i>Alvilde Elfride Beyer,</i> f. $\frac{2}{7}$ 1818.	14. <i>Valida Augusta Beyer,</i> f. $\frac{30}{8}$ 1821.
a. <i>Vilhelm Johnsen Schønherr Beyer,</i> f. $\frac{16}{10}$ 1838, $\dagger$ $\frac{3}{5}$ 1848.	b. <i>Titi Elise Beyer,</i> f. $\frac{22}{6}$ 1840.	c. <i>Frederik Gerhard Beyer,</i> f. $\frac{17}{9}$ 1842, $\dagger$ $\frac{18}{10}$ 1844.	d. <i>Peder Georg Grove Beyer,</i> f. $\frac{29}{8}$ 1844.	e. <i>Frederik Gerhard Beyer,</i> f. $\frac{30}{10}$ 1846.	f. <i>Vilhelmine Alvilde Beyer,</i> f. $\frac{22}{3}$ 1851, $\dagger$ $\frac{18}{11}$ 1851.	g. <i>Valida Augusta Beyer,</i> f. $\frac{22}{8}$ 1853, $\dagger$ $\frac{22}{11}$ 1858.	h. <i>Herman Valentin Høst Beyer,</i> f. $\frac{27}{4}$ 1856.	a. <i>Andreas Frederik Beyer,</i> f. $\frac{13}{1}$ 1841.	b. <i>Henning August Beyer,</i> f. $\frac{2}{3}$ 1843, $\dagger$ $\frac{24}{2}$ 1856.	c. <i>Elise Frederikke Beyer,</i> f. 1845, $\dagger$ 1846.	d. <i>Georg Christian Alfred Beyer,</i> f. $\frac{10}{10}$ 1846.	e. <i>Poul Herman Petrus Beyer,</i> f. $\frac{24}{11}$ 1849.	f. <i>Anna Elise Cathrine Beyer,</i> f. $\frac{21}{2}$ 1852.
a. <i>Frederik Beyer,</i> f. $\frac{21}{4}$ 1837, Lieutenant i Cavalleriet.	b. <i>Elisabeth Beyer,</i> f. $\frac{8}{8}$ 1841, $\dagger$ $\frac{2}{12}$ 1854.	c. <i>Carl Emil Beyer,</i> f. $\frac{18}{1}$ 1845.	d. <i>Andreas Frederik Crone Beyer,</i> f. $\frac{21}{9}$ 1848.										

FAMILIEN HØST.

Jens Olesen Varde Høst,
Sognepræst til Hammel i Aarhus Stift, gift med en Datter af Biskop * . . . .

Christen Jensen Høst,
Sognepræst til Haurum og Søby Menigheder i Aarhus Stift, † i Juni 1705, g. m. Eleonore Hansdatter Liemarch.

I. Jens Christensen Høst,
succederede Faderen, tillige Provst i Hovelse Herred,
boede i Nors, f. 14/11 1680, † 2/2 1756, g. m. Dorthe
Udesdatter Colding.

II. Lauritz Christensen Høst,
Præst til Vestervellinge i Viborg Stift, † 1728, g. m. Elisabeth Frausvig.

III. Hans Christensen Høst,
Forpagter paa Haxholm, † 28/1 1725, g. m. 1) Karen
Nielsdatter Scheerup, 2) Margrethe Bage.

IV. Anne Marie Christensdatter Høst,
g. m. 1) Christen Petersen Høst, paa Lyngballe, 2) Søren Jacobsen Fischer.
19 Børn, hvoraf:

V. Dorthea Christensdatter Høst,
† ugift

1. Christen Høst,
Præst til Riimsøer i Aarhus Stift.

2. Henning Frederik Høst,
Forpagter paa Frisen vold, g. m. Gjertrud Krogstrup.

1. Lauritz Høst
(havde mange Børn).

2. Peder Christensen Høst,
g. m. Edele Margrethe Jensdatter Gjern, 8 Børn, hvoraf:

3. Christen Høst.

4. Dorthe Høst.

a. Elisabeth Høst,
g. m. Lars Ziegler, Forpagter.

b. Christian Carl Høst,
Studiosus.

c. Jens Høst.

a. Jens Petersen Høst,
Sergeant ved Holmen, g. m. Else Busch.

b. Christen Petersen Høst.

c. Christense Sophie Høst.

d. Ane Marie Høst.

e. Elisabeth Høst.

Frederikke.

A. Christen Jensen Høst,
Præst til Vitten Haldum og Hadsteen, Provst til
Sabro og Vesterlisberg Herreder i Aarhus Stift,
f. 1/4 1708, † 23/4 1752, g. m. Nille, D. af Præsten
Jørgen Hjersing i Lyngaa (f. 4/8 1713, † 11/11 1762,
g. m. Lieutenant Maniche anden Gang uden at faae
flere Børn).

B. Ude Jensen Høst,
Præst til Scheby og Otterup i Fyen, Provst til Liium Hæred, g. m. Judith . . . . .

C. Mathias Jensen Høst,
Forpagter, g. m. Anne Marie Lihme, D. af Præsten i Hammel.

D. Øllegaard Jensdatter Høst,
g. m. 1) Forvalter Bording, 2) Forvalter Hans Saabye
paa Boller.

E. Gjertrud Marie Høst,
g. m. 1) Birke dommer Søren Birch (6 Børn, hvoraf
3 levede), 2) Birke dommer Jørgen Groth
(see Tavle III, b.).

Peter Høst,
Præst til Scheby og Otterup, g. m. Berte Dyreborg, † 1812.

1. Otte Christian Høst. 2. Jens Tøilgaard Høst. 3. Søren Christian Høst.

1. Ude Høst.

2. Jens Høst,
f. 1794.

3. Knud Høst,
f. 1795 (og to andre).

I. Jens Høst,
f. 8/4 1733, Ritmester,
Tolder, † i Breininge,
g. m. Gjertrud Hen-
nings Krogstrup (D.
af Præsten i Galthen)
paa Frisen vold.

II. Georg Hjersing Høst,
f. 8/4 1734, † 22/4 1795,
Etatsraad, g. 1/8 1771
m. Birgitte Henrikke
Kragh (f. 3/1 1754, † 29/1
1831), D. af Oberst,
Commandant paa St.
Thomas, Jens Kragh og
Elsebet Esmit
(see Tavle III, a.).

III. Inger Høst,
f. 4/5 1735, † 14/3
1781, g. 1763
m. Præsten
Johan Frederik
Vindelkilde.

IV. Dorothea Høst,
f. 4/5 1736, † 4/12
1823, g. 12/10 1764
m. Organist Anders
Nielsen Ring i
Hørning (8 Børn).

V. Dorthe Høst,
(Helene)
f. og † 1737.

VI. Lauritz Høst,
f. 21/7 1739,
† 9/3 1742.

VII. Helene Margrethe Høst,
f. 9/9 1740, g. m. Møller
Christian Jensen Jeltvig,
paa Danstrup.

VIII. Christen Høst,
f. 3/11 1741, † 1778,
Kjøbmand paa St.
Thomas, g. m. Sophie
Stuð († 1780).

IX. Nicolai Mathias Høst,
f. 23/2 1743, † 3/7 1785,
Forvalter, g. 21/5 1771
m. Mette Christine
Damsgaard.

X. Hans Høst,
f. 4/4 og † 22/4
1744.

XI. Øllegaard Marie Høst,
f. 3/7 1745, † 1747.

XII. Nille Christense Høst,
f. 1/8 1746, † 29/4 1838
(see Tavle III, b.).

XIII. En dødfødt
Søn.

XIV. Øllegaard Marie Høst,
f. 3/10 1748, † 20/5 1749.

XV. Gjertrud Marie Høst,
f. 3/5 og † 9/10 1750.

XVI. Gjertrud Marie Høst,
f. 3/2 1753, g. 16/4 1773
m. Birke dommer N.
Soetmann.

A. Jens Kragh Høst,
f. 15/9 1772, † 26/3 1844, Dr. juris, g. 17/9 1802
m. Susanne Margrethe Oxholm.

B. Elise Høst,
f. 2/12 1774, † 2/3 1851, g. 25/5 1796
m. Andreas Frederik Beyer
(see Familien Beyer).

C. Christen Georg Høst,
f. 30/3 1776, † 22/11 1826, Toldinspecteur
i Kbh., Justitsraad, R. af Dbr., g. 14/7
1803 m. Cornelia Thumbe (f. 17/3 1781).

D. Nille Marie Høst,
f. 2/3 1778, † 4/1 1787.

E. Johannes Nicolai Høst,
f. 26/3 1780, † 4/7 1854, Landsoverrets-
Procurator, g. 30/5 1806 m. Marie Bruun
(f. 21/3 1788).

F. Marcus Gerhard Høst,
f. 8/11 1782, † 22/6 1846, Dr. med.
i Flensborg, g. 7/10 1809 m. Titi
(Anne Cathrine) Lund, † 1839.

G. Anne Birgitte Høst,
f. 12/3 1784, g. 1/6 1809 m.
Andreas Irenius Ravn (f. 26/8
1783, † 3/2 1824), Krigscancelli-
secretair, Fuldmægtig i
Admiralitetet (see Tavle III, a.).

H. Andreas Petrus Høst,
f. 12/6 1787, † 25/5 1829, Capitain,
senere Birke dommer paa Fanø,
g. 28/3 1820 m. Anne Birgitte
Beyer (see Familien Beyer og
Tavle III, a.).

I. Frederik Barisien Høst,
f. 4/11 1790, † 1815,
Compagnichirurg.

1. Jørgen Høst,
f. 2/7 1803,
† i Amerika.

2. Peter Christian Abildgaard Høst,
f. 23/7 1804, † 2/3 1840, g. 28/11 1828
m. Sophie Schalburg (f. 10/9 1810).

1. Nielsine Henrikke Høst,
f. 29/1 1804, † 3/8 1860,
g. 2/11 1826 m. G. P. Brammer,
Dr. theol., Biskop over Aarhus
Stift, C. af Dbr. og D. M.
(f. 5/5 1801).

2. Elise Margrethe Høst,
f. 30/11 1805, † 1828.

3. Georg Høst,
f. 12/10 1807, † 1830.

4. Georgine Cornelia Høst,
f. 30/8 1809, † 23/8 1857.

5. Frederik Stoud Høst,
f. 10/8 1811, † 26/8 1812.

6. Ane Marie Frederikke Høst,
f. 27/3 1813.

7. Adelaide Therese Høst,
f. 23/4 1815, † 14/1 1843.

8. Frederik Stoud Høst,
f. 13/6 1817, Cancelliraad,
Godsforvalter paa Støv-
ringgaard Kloster,
g. 12/11 1851 m. Johanne
Margrethe Møllerup
(f. 9/10 1826).

9. Jutta Ophelia Høst,
f. 29/8 1819, † 7/5 1821.

10. Jutta Ophelia Høst,
f. 27/7 1823, † 7/1 1840.

11. Tynder Lund Høst,
f. 27/8 1822, † 1824.

12. Tynder Lund Høst,
f. 9/9 1825, † 22/1 1840.

1. Else Henrikke Høst,
f. 5/4 1808.

2. Andreas Frederik Høst,
f. 20/3 1811, 4/6 1836 Bog-
handler i Kbh., 9/1 1842
Universitetsboghandler,
16/12 1853 Cancelliraad,
20/3 1860 R. af Dbr., g. 8/10
1839 m. Hansine Muus-
feldt (f. 24/3 1821,
† 13/10 1850).

3. Gotfred Georg Høst,
f. 22/1 1814, † 1/7 1832.

4. Fylla Nathalia Høst,
f. 28/2 1816.

5. Alwid Theodor Høst,
f. 14/3 1818,
Litterat og Forlægger.

a. Frederikke Malvina Høst,
f. 3/5 1830, g. m. Procurator
Zielum i Silkeborg.

c. Julius Conrad Høst,
f. 24/10 1838.

b. Harald Emil Høst,
f. 28/11 1835, Cand. juris.

d. Christian Høst,
f. 12/6 1840.

a. Cornelia Marie Høst,
f. 21/8 1852.

b. Signe Høst,
f. 3/4 1855.

c. Hans Peder Høst,
f. 14/1 1857.

a. Fanny Elise Marie Christine Høst,
f. 28/2 1841.

b. Inger Christine Magdalene Victoria Høst,
f. 24/4 1843.

c. Marie Jeannette Christine Høst,
f. 4/11 1845.

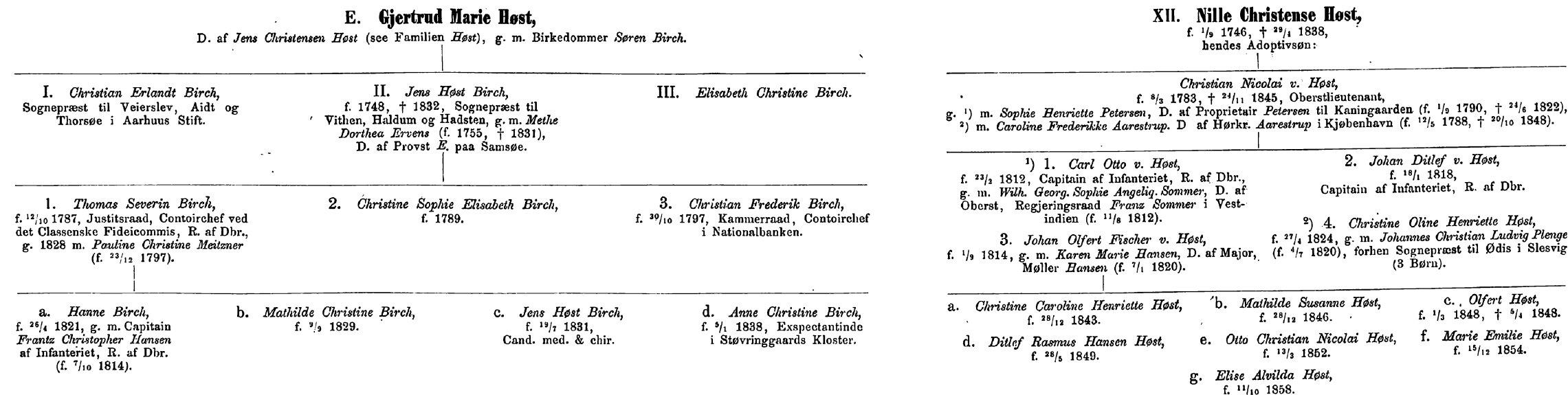
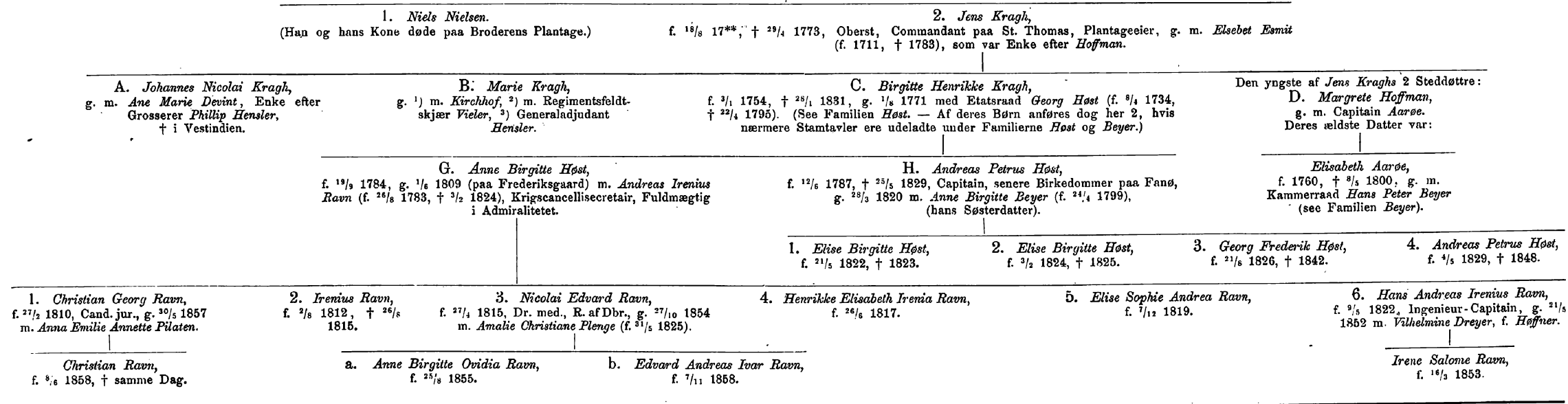
d. Peter Christian Muusfeldt Høst,
f. 4/4 1847.

e. Emilie Christine Høst,
f. 10/7 1848.

f. Frederik Christian Haugsted Høst,
f. 4/1 1850.

Niels Kragh,

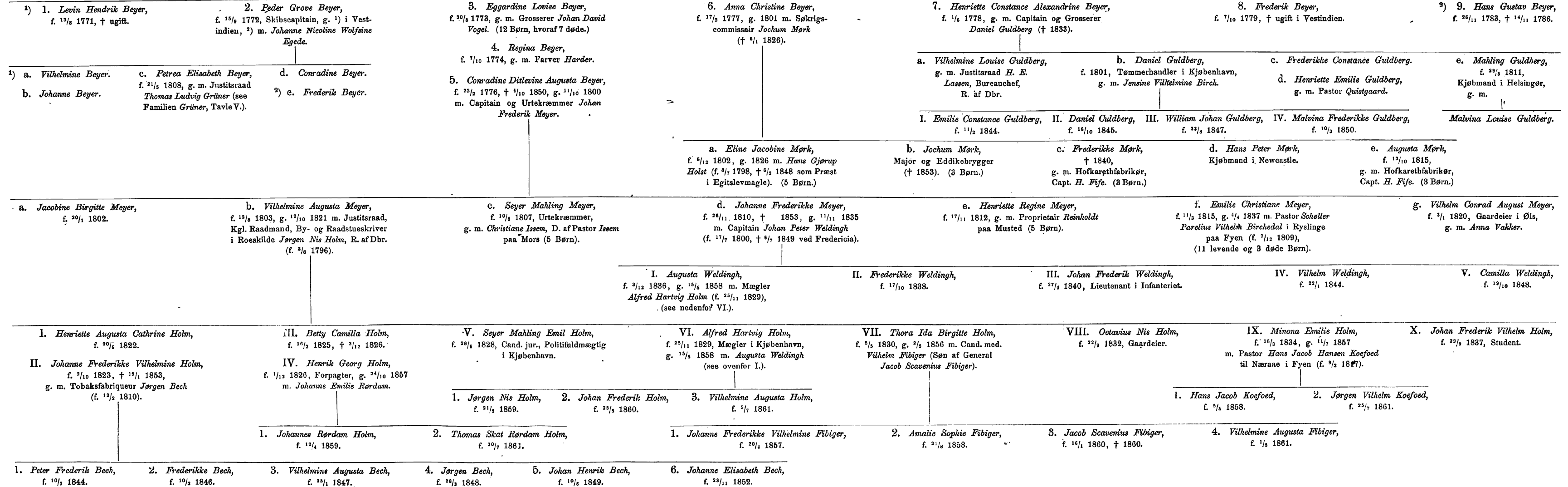
Bonde i Aalborg Stift i Jylland.

SEYER MAHLING BEYERS EFTERKOMMERE.

Seyer Mahling Beyer,

f. ¹¹/₈ 1740, † ³⁰/₅ 1840, Præst i Egitslevmagle, Amtsprovst, R. af Dbr. og Dbm., g. 2 Gange ¹/₅ ¹⁰/₁₀ 1770 m. *Vilhelmine Augusta Hopmann* (f. 1745, † ¹¹/₂ 1783) og ²/₁ m. *Frederikke Louise Fugl* (f. ²³/₁₁ 1741, † D. af Justitsraad, Amtsforvalter *Rasmus Fugl* i Roeskilde).

Elias Grüner,

f. $16/1$ 1754, † $30/7$ 1818, Præst til Ørslev og Solbjerg, g. m. *Charlotte Elisabeth Beyer* (f. 1757, † $21/8$ 1817),
D. af Provst *P. G. G. Beyer* i Glumstø (see Familien *Beyer*).

1. <i>Thomas Ludvig Grüner</i> , Justitsraad, Eier af Rønnebeksholm, † 1844, g. m. ¹⁾ <i>Anna Kirstine Wihusen</i> ²⁾ <i>Petrea Elisabeth Beyer</i> (f. $21/5$ 1808), Sønnedatter af <i>Sejer Mahling Beyer</i> .	2. <i>Peter Christian Grüner</i> , Cand. theol., † ung, ugift.	3. <i>Carl Grüner</i> , Proprietair. <i>Elias Grüner</i> , Proprietair.	4. <i>Frederik Wilhelm Grüner</i> , Præst til Løining og Korning i Jylland, g. 2 Gange.	5. <i>Hans Grüner</i> , Auditeur i Sætatens combinerede Ret, g. m. <i>Wilhelmine Rafn</i> , †. <i>Hedevig Grüner</i> .	6. <i>Gustav Grüner</i> , f. $19/7$ 1791, Generalkrigscommissair, Eier af Kjærup, Dbm. og R. af D., g. m. <i>Mariane Birgitte Røbye</i> f. $11/4$ 1795, † $5/5$ 1859.
		¹⁾ a. <i>Ludvig Grüner</i> . b. <i>Gustav Grüner</i> . c. <i>Elias Grüner</i> .	d. <i>Frederikke Grüner</i> . e. <i>Christiane Grüner</i> .	²⁾ f. <i>Johanna Grüner</i> , g. m. <i>P. O. Müller</i> , Cancelliraad, Borgermester og Byfoged i Holbæk.	g. <i>Anton Grüner</i> , Maler. h. <i>Frederik Grüner</i> , Student.
¹⁾ a. <i>Christian Emil Grüner</i> , f. $4/2$ 1804, Cand. jur., Eier af Egemark, g. m. <i>Thomassine Ludvigne Emilie Grüner</i> (f. $1/12$ 1823).	²⁾ b. <i>Thomassine Ludvigne Grüner</i> , f. $21/12$ 1833, g. m. <i>Kunstnaler Vermehren</i> (3 Børn).	c. <i>Thora Grüner</i> , †.	d. <i>Gustav Elias Grüner</i> , f. $30/10$ 1839, Cand. phil.	e. <i>Fanny Camilla Mathilde Grüner</i> , f. $20/10$ 1843.	*
I. <i>Nanny Emilie Grüner</i> , f. $27/9$ 1851.	II. <i>Thomas Ludvig Grüner</i> , f. $16/7$ 1854.	III. <i>Gustav Emil Grüner</i> , f. $1/5$ 1858.	IV. <i>Mariane Ludvigne Anestine Grüner</i> , f. $1/5$ 1858.		
a. <i>Georg Johan Røbye Grüner</i> , f. $27/10$ 1818, Cand. jur., Hofjægermester, Eier af Raunstrup, Tersløse og Lille Svenstrup.	b. <i>Sida Elisa Charlotte Grüner</i> , f. $24/11$ 1819, g. m. Pastor <i>Christian</i> <i>Krog-Meyer</i> til Sottrup i Slesvig.	c. <i>Thomassine Ludvigne Emilie Grüner</i> , f. $1/12$ 1823, g. m. <i>Christian Emil Grüner</i> til Egemark (see ovenfor).	d. <i>Hans Gustav Grüner</i> , f. $25/5$ 1827, Premierlieutenant i Artilleriet, Eier af Høstemark, Dbm., g. m. <i>Fanny</i> v. <i>Halling</i> (f. $27/6$ 1837, † $25/2$ 1862).	e. <i>Julie Wilhelmine Caroline Grüner</i> , f. $24/9$ 1829, g. m. Landvæsenscommissair <i>F. C.</i> <i>Krog-Meyer</i> . (4 Børn.)	
	I. <i>Mariane Ernestine Grüner</i> , f. $10/2$ 1861.	II. <i>(Fanny) Ludvigne Eleonore Grüner</i> , f. $10/2$ 1861.	III. <i>Gustav William Ernst Halling-Holck-Grüner</i> , f. $9/2$ 1862.		